

BLACK BOX TEATER

YOU ARE WELCOME

antidskunsten som sosial arena

Black Box Teater - høsten 99

She is ...

Frå scenesettelse til leses

høsten 99

mangfold og tradisjon

ed sine 13 sceneer, store og små, er det en av hovedarenaene i teateret. Ideen av å være et utleieteatertrop har teateret lansert sine forestillinger «LilleBox - nasjonale og internasjonale» og «LilleBox - nasjonale og internasjonale» som blir produsert hvert år. I tillegg til samarbeid med andre teatre og Black Box Teater, samarbeider teateret med blant annet LilleBox og Internasjonale Teater og Teater.

way to obs! man flyr

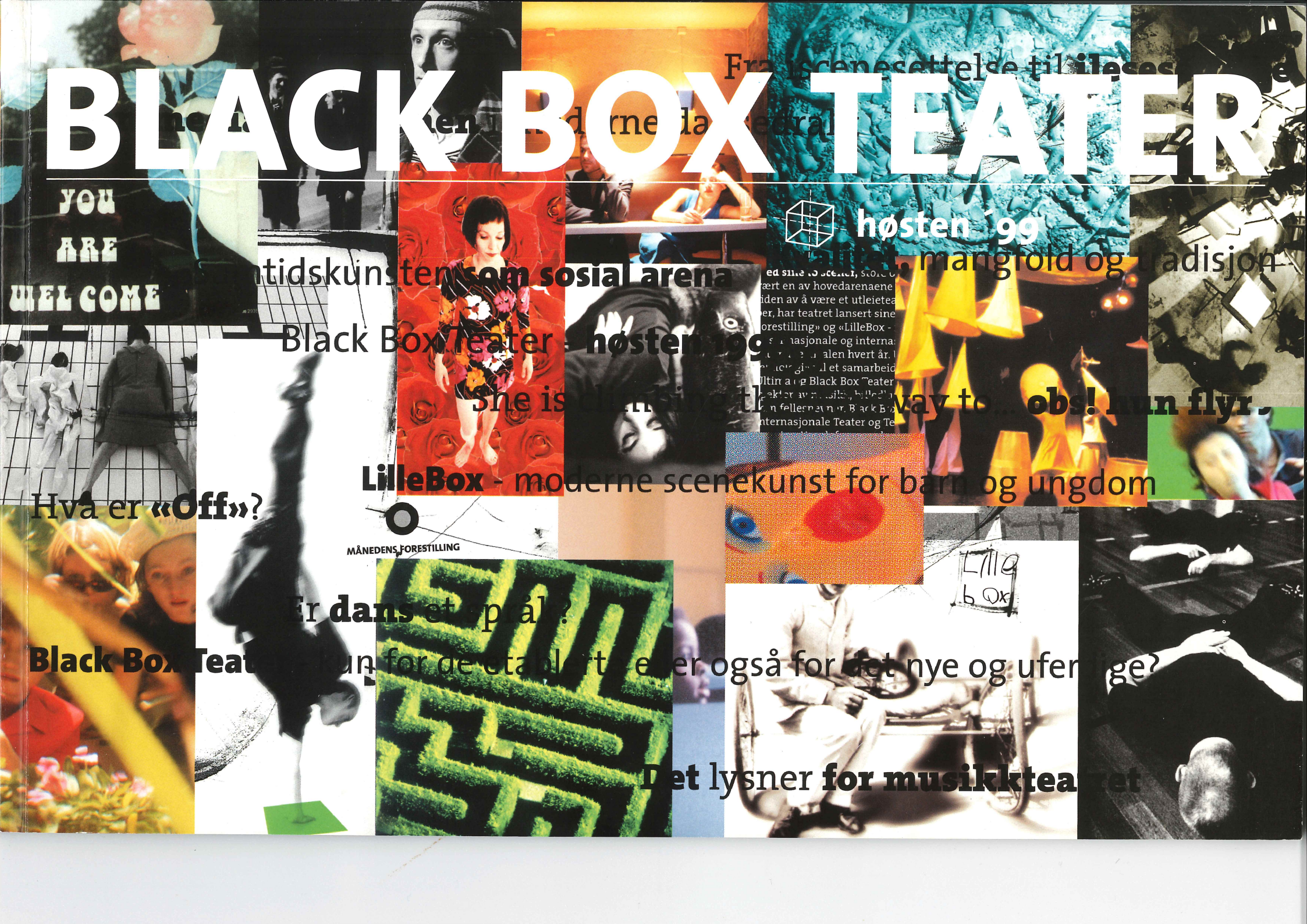
LilleBox - moderne scenekunst for barn og ungdom

MÅNEDENS FORESTILLING

Er dans et spørsmål?

Black Box Teater er for de etablerte, men også for det nye og uferdigste?

Det lysner for musikkteateret

Innhold

side **3** **Black Box Teater – kun for de etablerte eller også for det nye og uferdige?** - av Inger Buresund

side **4** **LilleBox – moderne scenekunst for barn og ungdom** - av Shanti Brahmachari

side **5** **Samtidskunsten som sosial arena** - av Siren Leirvåg

side **7** **Kvalitet, mangfold og tradisjon** - av Grete Horntvedt

side **9** til **53** **Presentasjon av forestillingene under «Månedens Forestilling» og «LilleBox»**

August	krement X	one night stand
September	Odd Johan Fritzøe	Stjerne.*
Oktober	Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon	Flammentanz
Oktober	Opera Vest	Sera
Oktober	Theatre-rites	The Lost and Moated Land
November	Verdensteatret	Ny produksjon
November	Imago Dancecompany	Daddy always wanted me to grow a pair of wings
Desember	WE	a tiny grin

side **54** **Informasjon om Black Box Teater og spilleplan for Black Box Teater**

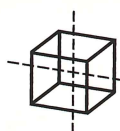
side **56** til **58** **Spilleplaner for BIT – Teatergarasjen, Nye Carte Blanche og Teaterhuset Avant Garden**

Boxer Ofte-kort

Ser du 5 av de tilsammen 7 produksjonene som presenteres under programmene «Månedens Forestilling» og «LilleBox» i løpet av høsten '99, får du et Boxer Ofte-kort, som vil gi deg gratis adgang til 5 av produksjonene som vises under de samme overskriftene i løpet av våren 2000!

Se vårt tilbudskort, bakerst i denne boken!

NB! Tilbudet gjelder ikke i forbindelse med forestillingen «Sera».

Black Box Teater
Billettbestilling: 22 01 40 20

Black Box Teater
Stranden 3 - Aker Brygge, N - 0250 OSLO

Telefon: 22 01 40 20
Faks: 22 01 40 21
E-post: blackbox@blackbox.no
Hjemmesider: www.blackbox.no

Ansvarelig utgiver: Inger Buresund
Redaktør: Erik Meling
Redaksjonelle medarbeidere:
IvHeidi Grande
Merete Fjeldbo
Shanti Brahmachari
Inger Buresund

Art direction og illustrasjon: Thomas Knutstad
Design: Manual design
Trykk: Stens trykkeri, Moss

©1999 Black Box Teater. Det er ikke tillatt å kopiere innhold, eller dele av innholdet i denne boken uten skriftlig samtykke fra Black Box Teater og de respektive artikkelforfatterne.

av Inger Buresund

Flere har stilt dette spørsmålet etter at vi innførte programprofilen «Månedens Forestilling» som først og fremst presenterer de etablerte, det er også meningen. Fortsett er det slik i Norge at det som regnes som etablert på Black Box Teater oppleves av mange som nytt, fremmed, annerledes og smalt. Selv om noen av oss opplever at det såkalt smale

Black Box Teater - kun for de etablerte eller også for det nye og uferdige?

befinner seg på helt andre scener enn hos oss. For eksempel oppleves tradisjonelt teater i tradisjonell innpakning for mange som langt smalere i 1999 enn f.eks. Ingun Bjørnsgaards forestillinger.

Det vises mer enn 50 forskjellige produksjoner på Black Box Teater hvert år. Hvis du ikke er mer enn spesielt interessert er det umulig å orientere seg i jungelen av forestillinger. Med den beskjedne plassen som i dag avsettes til kulturstoff er det heller ikke å forvente at alle disse skal få omtale og anmeldelse i konkurranse med alt det andre som tilbys i Oslo. Det er også slik at av de 50 produksjonene er noen bedre og mer profesjonelle og fortjener større oppmerksomhet. Forestillingene som presenteres gjennom programmet «Månedens Forestilling» er et forsøk på å tydeliggjøre dialogen med publikum og presse. Vi ser at det har virket. Resultatet er mer oppmerksomhet i media og et større publikumstilfang enn forestillinger fikk før vi begynte med denne programprofilen.

Black Box Teater er scenen for et utall sceniske uttrykk som i seg selv gjør det vanskelig å skape en klar profil. Dessuten, og nesten det viktigste; det er ikke Black Box Teater alene som setter sammen sesongene til «Månedens Forestilling». Vi kan velge blant de prosjektene som får produksjonsstøtte fra Norsk kulturråd, uten midler derfra, ingen produksjon og heller ikke mulighet for visninger på Black

Box Teater. Sagt i klar tekst; så lenge scenekunstkonsulenten i Norsk kulturråd og teatersjefen er noenlunde enige så går det greit, men hva om det ikke var slik?

Profilen «Månedens Forestilling» er kommet for å bli, men hva med det nye og ukjente? Scenariokameratenes «punsj drunk - work in progress» (vist i mai '99) er et altfor sjeldent eksempel på noe vi skulle ønske at flere så muligheten for. Det er i utgangspunktet spennende og viktig at utøvere som ikke har jobbet sammen før velger seg en utenlandsk koreograf og regissør (den engelske danseren og koreografen Wendy Houston) for å lage en forestilling. Resultatet er åpent, og kan slå ut i alle retninger. Dette er som kjent et meget sentralt aspekt i arbeidet med all kunst. Midtveis i prosessen forstod Scenariokameratene at dette ikke ville bli et ferdig resultat. Allikevel valgte gruppen å vise det som det var; noe uferdig. Dette måtte prosjektet tåle til dels mye kritikk for. Black Box Teater er ikke lenger et sted

hvor man kan vise det uferdige og nye, «det er bare premierer for de etablerte som gjelder», hevdes det fra ulikt hold. Men hvor skulle «punsj drunk» ellers vært vist, og hvorfor ikke på Black Box Teater? Det er viktig både for scenekunstmiljøet i Oslo og for Black Box Teater at dette skjer på teatrets scener. I dag kan teatret tilby det beste alternativet når det gjelder scenerom i Oslo med godt teknisk utstyr, teknisk bemanning som

hjelper til og et apparat for salg og bestilling av billetter. Vi ønsker absolutt at teatret skal kunne presentere både de såkalt etablerte og det nye og uferdige. Uansett teatrets egne programfiler er det fortsatt stor mulighet for å leie scenene våre på vanlig måte, og gjerne for «work in progress»-prosjekter.

Hva gjør så Black Box Teater for å ivareta det nye og ukjente? Vi kommer ikke til å produsere forestillinger beregnet på voksne, der er tilbudet dekkende. Programprofilen «LilleBox» derimot trenger produksjoner mer moderne i form og innhold, og ikke minst i et større format enn det som produseres av det ikke-institusjonelle miljøet i dag for barn. De fleste av disse barneforestillingene er, av forståelige grunner, stort sett beregnet spilt i barnehager og på biblioteker. Flere kunstnere har ytret ønske om å kunne skape barneforestillinger med samme krav til rom, teknikk, form og innhold, og som speiler vår tid med referanser til annen samtidskunst, akkurat som

forestillingene som vises på Black Box Teater gjør for voksne. Dette vil vi ta initiativ til. Vi planlegger derfor en til to større egenproduksjoner til «LilleBox»-programmet i år 2000.

I dag er det svært få kunstnere som har tatt teknologien i bruk for utvikling av scenekunsten. Dette har vi et ønske om å gjøre noe med. Black Box Teater samarbeider derfor med Ultima festivalen

og Henie-Onstad Kunstsenter om prosjektet «Samtidskunst og ny teknologi». Prosjektet har fått støtte fra Norge 2000 og vil igangsettes i år 2000 med hovedsatsningen i 2002. Vi planlegger en rekke tverrkunstneriske produksjoner med norske og internasjonale kunstnere som har ny teknologi som fellesnevner.

Denne programboken for «Månedens Forestilling» og «LilleBox» er et forsøk på å imøtekomme en stadig økende etterspørsel etter mer informasjon om forestillingene og kunstnerne som presenteres på våre scener. I vår tabloidiserte verden er det bra og viktig at det finnes publikum og journalister som ønsker å gå mer i dybden enn hva korte pressemeldinger og postkort kan formidle. Vi ønsker dere velkommen til nok en spennende og forhåpentligvis overraskende sesong på Black Box Teater. ●

••Inger Buresund er teatersjef ved Black Box Teater.

av Shanti Brahmachari

«LilleBox - moderne scenekunst for barn og ungdom» ved Black Box Teater, ønsker å gi barn tilgang til scenekunst som holder høyt kunstnerisk nivå og som reflekterer erfaringsverdenen til barn og ungdom i vår samtid. Vi vil være et alternativt kunsttilbud som presenterer de dyktigste kunstnerne for de yngste. Vi ønsker å tilby scenekunst som sprenger grensene for tradisjonelle kunstformer og kombinerer teater, dans, musikk og billedkunst.

Dersom vi ser på det eksisterende kunsttilbudet for barn som et uttrykk for hvordan vi oppfatter barnas verden og hva vi forventer at barna er i stand til å verdsette av estetisk form, finner vi at kunsten oftest reflekterer et romantisk syn på barndommen - en uskyldens tilstand avsondret fra den vanskelige «voksenverdenen». Viktige menneskelige forhold er derfor noe som bare angår voksne og ikke barna. Dette gjenspeiles i formen på barneforestillingerne. The Guardians teaterkritiker Michael Billington har uttrykt at dersom vi baserte vår forståelse av barnas verden på hva som hovedsakelig blir vist for barn på britiske scener, «you would assume that [children] loved

fra «voksenverdenen», men daglig forholder seg aktivt til denne gjennom mennesker og media.

Barn er både i stand til å forholde seg til allmennmenneskelige forhold og konflikter og til å verdsette kvalitetskunst. En mindre romantisk forståelse av barn åpner for mange muligheter for nyskapende kunst, der avstanden mellom hva som er scenekunst for barn og for voksne blir redusert. Kunst laget for barn bør også kunne gi kunstoplevelser for voksne.

En utvidelse av vår oppfatning om hva som er passende scenekunst for barn, må gå sammen med en utvidelse av hva slags

holde et høyt kunstnerisk nivå, på samme måte som vi forventer et høyt nivå i våre forestillinger for voksne. Derfor ønsker Black Box Teater å trekke våre ledende scenekunstnere inn i arbeidet med å utvikle forestillinger for barn og unge.

«LilleBox» tar sikte på å være begynnelsen på en prosess for å utvikle og presentere ny scenekunst for barn/unge og forhåpentligvis til en diskusjon om hva dette innebærer. Et overordnet mål må være å skape interessant kunst av høy kvalitet for det moderne menneske og gjennom det bidra til at scenekunst for de yngste får en høyere status i kunstens verden.

LilleBox - moderne scenekunst for barn og ungdom

only furry animals, fairy tales, glove puppets, gingerbread men, dwarfs, giants and audience participants». Fordi vi har en bestemt oppfatning av barn og barndom, har barna fått et svært avgrenset kunsttilbud både i form og innhold.

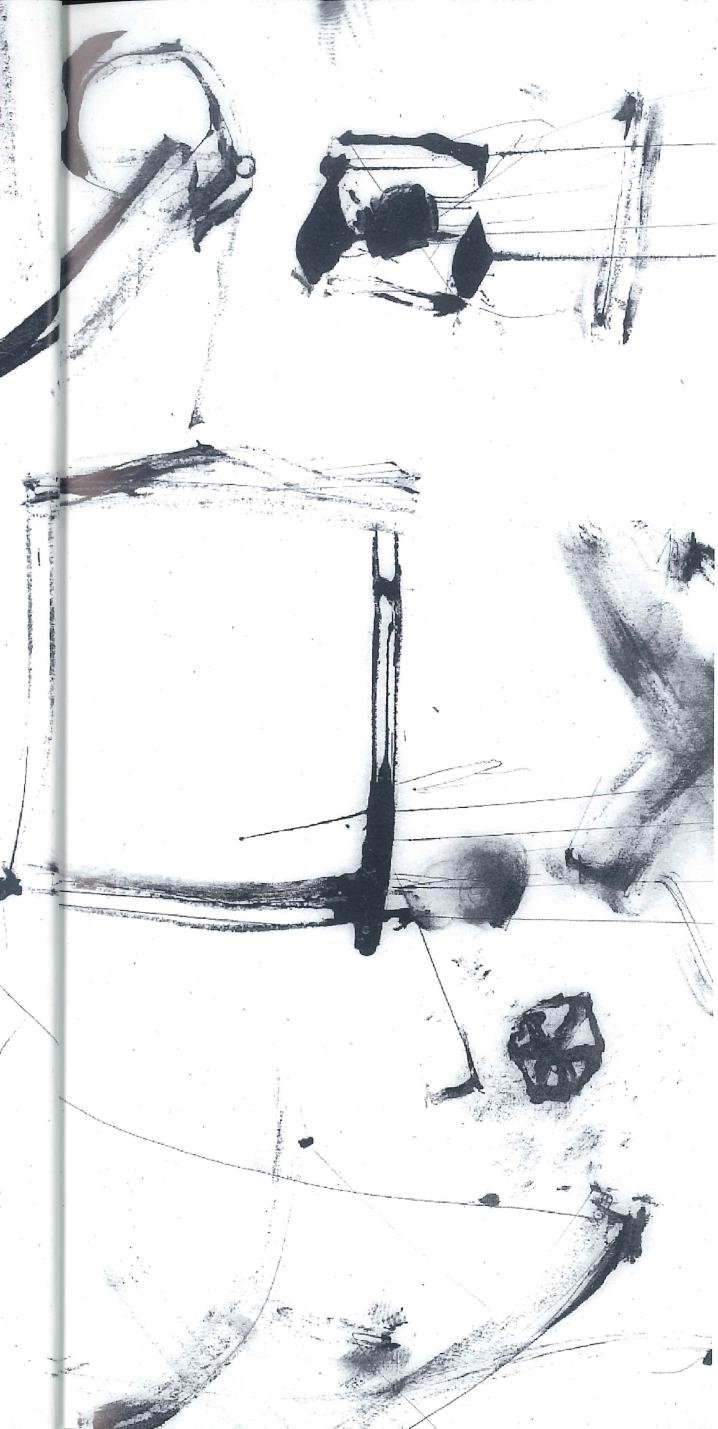
«LilleBox» ønsker å bidra til en utvidelse av kunsttilbudet for de yngste basert på en forståelse av at barns verden ikke er avsondret

kunstneriske uttrykksmåter vi anvender i forestillinger for barn. «LilleBox» forsøker bevisst å bruke ulike kunstformer og ofte et mer visuelt og fysisk språk enn talespråket i henvendelsen til de yngste. Det finnes ingen klar oppskrift på hva slags form moderne scenekunst for barn skal ha, vi må være åpent søkende for uttrykksformer. Et grunnleggende kriterium er likevel at forestillingene skal

Høstens «LilleBox»-program består av forestillingene «Stjerne.*», «The Lost and Moated Land» og «Daddy always wanted me to grow a pair of wings». ●

••Shanti Brahmachari er prosjektleder ved Black Box Teater.

Samtidskunsten har aldri og alltid tilfredstilt kravet til sosialt engasjement.

Kunsten som sosial arena kan derfor sees på som en paradoksal enhet av autonomi, som uavhengig og fristilt instans, og sosial prosess, i den forstand at en kunstpraksis aldri kan fristilles fra verden. På 1980- og 1990-tallet har paradokset blitt fremvist i kunsten, gjennom selvrefleksive og metafiksjonelle former, som kommenterer kunstens eget Catch 22. På sen-90-tallets kunstarena kan metaforer som teatralitet og autensitet (sic) rekonstruere kunsten som sosial praksis.

av Siren Leirvåg

I løpet av de siste tredve årene i europeisk og amerikansk avantgarde-kunst har vi vært vitner til en nedbryting av de tradisjonelle rammene for de ulike kunstformene, spesielt billedkunst, musikk, dans og teater, innenfor det vi kaller performance art. Også på den norske kunstarenaen finner vi eksempler på dette. Nå er det ikke mengden eksempler som utgjør et fenomen, men måten vi snakker om det på. Hvis vi sier at det har skjedd en teatralisering av kunstformene, så ser vi at betegnelsen performance art sier noe om et agerende eller performativt aspekt som vi vanligvis har lokalisert innenfor scenekunsten. Dette aspektet har i en tid nå vært ute på tur i billedkunsten. So what? Jeg tror at denne teatraliseringsprosessen, som vi kan kalle det når vi også peker på at billedkunsten, og musikken og dansen, ligner mer på teater, er med på å gjøre kunsten mer sosial - ikke

be rid of it...», på Black Box, der de engelske musikerne i :zoviet*france: spilte live på scenen, og i Tony Ourslers installasjon «The devil's daughter» på Museet for Samtidskunst, der opptak av ansikter ble projisert på objekter. Det som er poenget her er at tilskueren blir en aktør gjennom å medvirke i etableringen av det teatrale rommet. Teatralitet kan dermed etableres overalt der det finnes en intensjon og et rom som deles.

Samtidskunsten som sosial arena

nødvendigvis bedre, men mer sosial. Teatralitet er avhengig av en samtidig, live, etablering av et fiktivt rom - et rom der teatralitet som spill med betydning og mening kan oppstå - et mellomrom mellom betrakter/aktør og forestilling/uttrykk. Denne «livaliseringen» av kunstformene ser vi eksempel på i zero visibilitys (Ina Christel Johannessen/Jens Sethzman) danseforestilling «...except that I would like to

Til den andre metaforen for 90-talls kunsten som sosial arena og praksis: autensitet (jfr. autentisitet). Rollespillet er kanskje den praksisen innefor samtidskunsten som er det beste eksemplet på det som her menes med autentisk kunst. Kanskje nettopp derfor vil den heller ikke umiddelbart, i alle sammenhenger bli regnet som en del av samtidskunsten. Det finnes ulike praksiser innenfor rollespill. Det er forskjell på såkalte liver og rollespill i muds (multi-user-domains eller dimensions). Det som kanskje er mest interessant for oss, er når det autentiske nettopp er betraktet som et spill mellom ulike aktører i et rom. På grunn av den teatraliseringsprosessen jeg snakker om ovenfor, så aktiviseres aktørene i å skape en situasjon og et rom for spill. Spill vet vi er en paradoksal enhet av spill og ikke-spill. Vi handler og spiller faktisk, samtidig som spillet representerer noe (selv om det bare er spillet selv). Denne tvetydigheten gir en opplevelse av autensitet når den blir spilt på og med. Som konkret eksempel vil jeg trekke frem Forced Entertainments forestilling «Quizoola» i Teatergarasjen i Bergen, der aktørene (3) utførte en form for spørrekonkurranse

på hverandre. Poenget her var at spørsmålene varierte mellom kunnskapsspørsmål og personlige spørsmål. Dette pågikk i over 5 timer, og når én aktør ble sliten av å svare, skiftet de på. Det som skjedde under utmattelsen av aktørene er interessant for å belyse vårt fenomen. Av reell fysisk trøtthet, ble svarene aktørene ga mer og mer umiddelbare og vanskelige å fremføre. Vi som publikum måtte dermed som en form for kontraktoppfyllelse for oss selv, opprettholde spillet som spill. Vi måtte igjen og igjen reetablere situasjonen for å etablere betydning og mening. Effekten var en opplevelse av autensitet, at situasjonen var et reelt spill. Denne opplevelsen kan oppstå overalt der det finnes et rom og en intensjon om spill.

I et avslappet øyeblikk kan vi dermed si at samtidskunsten bare er én sosial praksis av mange der livet estetiseres. ●

•• Siren Leirvåg er cand. philol. i Teatervitenskap og underviser ved Universitetet i Oslo, Institutt for Musikk og Teater. Siren Leirvåg har også vært en av lederne av Faglig Forum som ledsager Månedens Forestilling ved Black Box Teater.

av Grete Horntvedt

Oslo kommune har følgende overordnede mål for kulturvirksomheten: Kommunens kulturtilbud skal være preget av kvalitet,

kunst og dans, amatør-virksomhet innenfor teater, dans, musikk, billedkunst og kunsthåndverk, samt gjennom festivalvirksomhet. 60 % av kulturarbeiderne i Norge befinner seg i Oslo.

uavhengig. Det offentlige må ikke gå inn og styre kunstnere, kulturarbeidere eller frivillige og faglige organisasjoner. Det bærende prinsipp er at kulturen og frivillige virksomheter har en egenverdi i seg selv i et hvert samfunnsnivå.

Kvalitet, mangfold og tradisjon

mangfold og tradisjon. Oslo kommune skal bidra til å bevare og utvikle kulturens egenverdi som det åndelige fellesskap som gir byens innbyggere livskvalitet.

Oslo har all mulig grunn til å være stolt av sine kunstnere og sitt kulturliv. Utøvernes nivå er svært høyt og kulturtilbudene når frem til stadig flere mennesker. Konkurransen om publikums oppmerksomhet er stor. Det samme er konkurransen om offentlig støtte og private sponsorer. For å fremelske kvalitet vil byrådet konsentrere seg om de profesjonelle og nyskapende miljøer, og unnlate å støtte kommersielle foretak som har mulighet til å stå på egne ben.

Oslo har et kulturliv som viser kvalitet og mangfold, både representert ved de store kulturinstitusjonene som er lokalisert i Oslo, profesjonelle frie grupper knyttet til scene-

Kvalitet

Kvalitet er en forutsetning for et vellykket kulturliv. I en situasjon der kulturlivet er en del av et globalt system, stilles byen lokalt overfor store utfordringer. Den mest opplagte utfordringen er å hevde seg i konkurransen. På det felt er Oslo som nevnt i forhold til størrelsen rimelig vellykket. Konkurransen og kommunal prioritering av ikkekommersielle kulturtilbud vil kunne høyne kvaliteten.

Mangfold og nyskaping

Den skapende, søkende, eksperimentelle kunsten står under press fra kommersialisering i en hard konkurranse-situasjon. Det er en viktig oppgave å sikre tilgjengelighet og utvikling av vår egen samtids kulturuttrykk, slik at offentlige ressurser konsentreres om å stimulere det nyskapende i kulturlivet.

Det er av avgjørende betydning at kunst og kulturliv er fritt og

Bare ytelser som tar sikte på det beste, kan utvikle

kunst og kultur. Derfor er profesjonell kunst selve sentralnervesystemet i kulturlivet. Spørsmålet om hvordan Oslos bestemmende myndigheter skal forholde seg til kvalitetsavveininger bør løses ved å legge avgjørende vekt på råd fra fagkyndige spesialorganer, bemannet med uavhengig ekspertise og med representanter for flere kunstideologiske retninger og kulturoppfatninger. Vi må imidlertid være oppmerksomme på faren ved at de fagkyndige organer blir bastioner for smaksretninger og kunstsyn som kun ønsker å befeste sin egen makt, eller for grupper som opptrer etter prinsippet om «bukken og havresekken».

Oslo kommune må være bevisst byens vertsfunksjon for nasjonale institusjoner og at Oslo er landets kulturelle sentrum. Det må arbeides langsiktig for å få nye grupper av befolkningen inn i konsertsaler, teatre og på utstillinger. I den harde konkurransen ønsker ikke

byrådet å øke tilskuddene til alle. Det vil bare føre til at alle må ha mer støtte for å konkurrere enda hardere om det samme publikummet. Byrådet vil derfor prioritere Black Box Teater og Det Åpne Teater som scener for nyskapende kunst og frie sceniske grupper og prosjekter.

Byrådet vil konsentrere seg om å støtte kvalitetstiltak som lett kan bli konkurrert helt ut og vil støtte nyskaping og nye grupper fordi dette vil gi økt mangfold og føre til at kulturlivet fornyer seg. Ikke alle gode formål kan få offentlig støtte. Derfor bør Oslo kommune av hensyn til kunstens frie utfoldelse, være aktivt interessert i å finne nye finansieringsformer. Støtte fra næringslivet må skaffes til prosjekter og institusjoner slik at det oppstår som en plusseffekt i forhold til de offentlige midlene. Også næringslivet har et samfunnsansvar. Heldigvis ser det ut til at flere og flere bedrifter forstår og tar dette ansvaret på alvor. Sponsing vil aldri kunne erstatte offentlige midler til kultur; kun være en supplerende kilde. Like lite som det offentlige vil kunne overta den kjempeinnsatsen som frivillig kulturarbeide representere. ●

••Grete Horntvedt er byråd for kultur og utdanning i Oslo kommune.

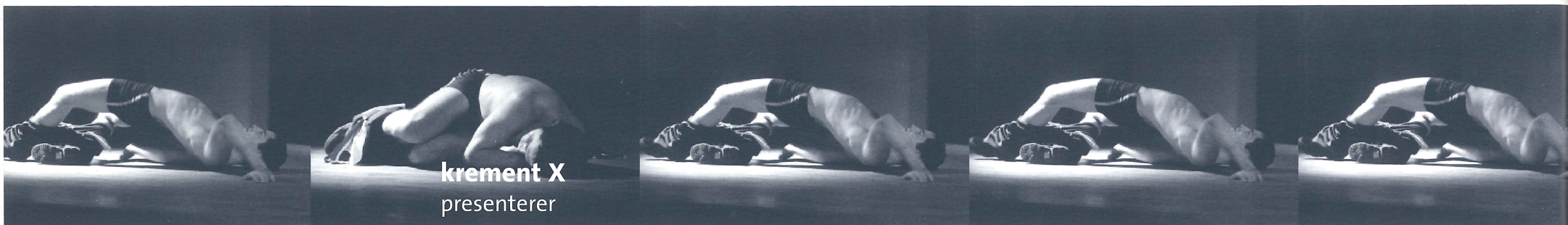

MÅNEDENS FORESTILLING

KREMENT X

presenterer 1999: SEKSUELL HEALING #2

one night stand

krement X
presenterer

one night stand

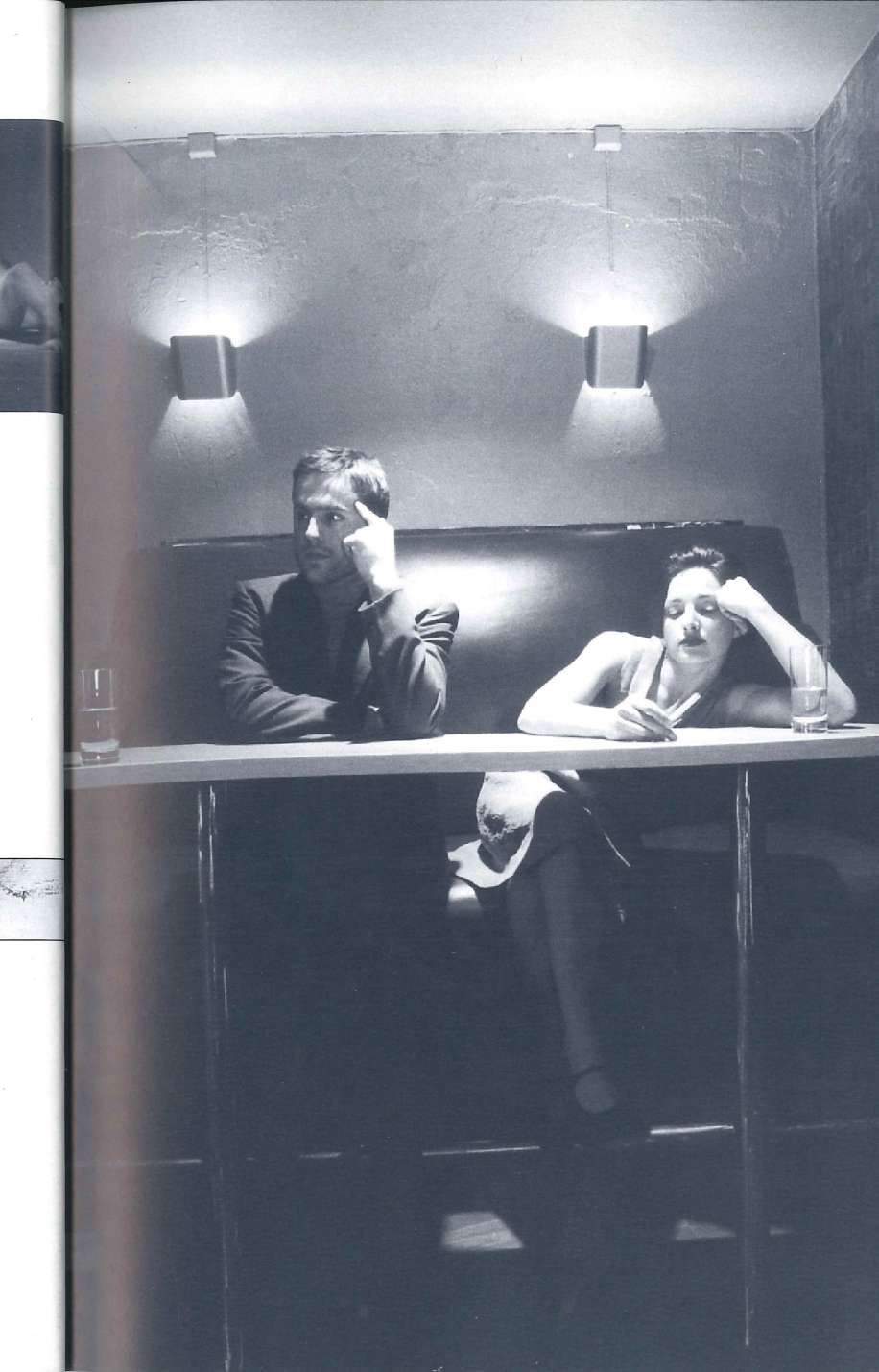
Tekst: Pinter / krement X
Regi / rom / aksjon: Anna Dworak / Morten Traavik
Konstruksjon: Cecilie de Lange
Lys: Jean Vincent Kerebel
Lyd: Kjetil T. Møster
Media: Frantz Jozsef Sebestyen
Produksjon: krement X
Foto: Tor Erik H. Mathiesen og Helge Hansen

Forestillingen er støttet av Norsk kulturfond og Scene Agora.

krement X: Industrihuset / p.b. 2757 Møhlenpris / 5836 Bergen - web: www.krementx.net

MÅNEDENS FORESTILLING – BLACK BOX TEATER – 24. TIL 29. AUGUST KL. 20.

EKSPERIMENTERING RUNDT ØMHEIT

av Dag Haugstvedt

Det lekke, det fengende, som vi forstår oss på, og om og om igjen frigjør oss fra - og i - slår så mot grunnstemningen. Vemodet stjeles og erstattes, med oss selv igjen; av et nytt og større vemod, i en fordobling som ikke tar stilling, eller trøster, men som tilsynelatende lar seg drive, uten inngripen. Etterhvert kan vi le en betinget latter, i en tilstand av ambivalens vi ikke er forberedt på akkurat der vi står.

Jeg finner kjernen i krement X' uttrykk gjennom den stiliserte sårbarheten. Den stiliserte sårbarheten kan spilles ut, og derfor favne over mer enn en analyse. Man kan gripe fenomener i bevegelse der de utfolder seg.

Håndtering av det urbane, uten følsomhet for grunnstemninger, med all oppmerksomhet rettet mot det stiliserte alene, kan skape en trist misforståelse av en kultur. Regien hos krement X er innstudert og kald nok til å bevare misforståelsen for så å spille den ut som et iboende trekk, som en del av en identitet. Det skaper suggesjon, bevegelse og underholdning sammen med en nødvendig og gjenkjennelig betoning av estetikk. Det gir potensiale for et uttrykk som ivaretar flere dimensjoner. Godt, urbant teater kan ikke unndra seg følsomheten som skal motivere det stiliserte; det må ha denne flukten i seg som en del av uttrykket.

I det krement X bryter seg selv opp, avslutter den innledende hviskingen og ser stille mot oss i huset der vi pleier å danse, føles det feil med fest, men vi er forberedt når kroppene på scenen kommer til live i rytmene fra en catchy og suverént overflatisk hit. Bevegelsene blir rene, dansen sexy og nattklubben er seg selv fordi kroppene blir til kropp; brutale og kåte, følelsesløse og varme, fulle av historier vi aner i danderte glimt som holder for oss som savner et nytt teater.

•• Dag Haugstvedt er forfatter og debuterte våren '99 med tekstantologien «Trøst».

Til å begynne med hvisker de meg inn i øret der jeg står, i en kjølig nattklubb, for å se teater. Setningen «Jeg vil så gjerne hviske deg noe», treffer meg som en svart tone. For meg er det befriende og avgjørende, der jeg står, at det blir satt en grunnstemning.

Aktivitet 1999: forestillingstrilogien 1999: SEKSUELL HEALING

#1 upop

Kjærlighet uten grenser. Iscenesatt intimitet for en ensom synder uten anger. En fysisk lengsel etter forståelse. Følsom akrobatikk og nakne bekjennelser fra en kjekk ung mann på jakt etter det store kicket. Discodans på knust glass. Glattpolert og inntrengende soloforestilling om våre mørkeste lyster.

Etter en roman av Bengt Ohlsson
Scene Agora / Bergen / premiere 14/03/99
Teaterhuset Avant Garden / Trondheim okt/99
Theater des Augenblicks / Wien okt/99

#2 one night stand

En minimalistisk såpeopera. Et pirrende peep-show om kjærlig umulighet. En brutal og poetisk hyllest til nattlivets utside. En kvinne. En mann. En uvirkelig dokumentar om tosomheten. En bittersøt scenisk cocktail av teater / kjønn / klubb / kjærlighet / øl / performance / kropp / standup / sigaretter / dans. Julie er full, og Romeo har gått for å tisse.

Scene Agora / Bergen / premiere 01/05/99
Break 21 / Ljubljana mai/99
Black Box Teater / Oslo aug/99
Theater des Augenblicks / Wien okt/99
Rådstua Teaterhuset / Tromsø nov/99

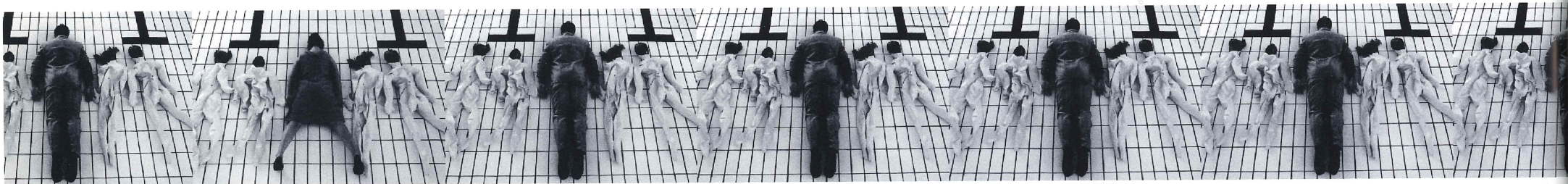
#3 trette menn

Danseteater-odysse gjennom fem sorters mannlig selvmedlidenhet. Eksistensiell linedans uten mål og mening. Gud er en dj. Fem forhenværende luftgitarister i kebabkø ved årtusenets slutt.

Etter en roman av Arne Garborg
BIT - Teatergarasjen / Bergen / premiere 07/12/99
Turné / tba

krement x

- ble startet i Bergen høsten 1998 av regissør/utøver Morten Traavik og utøver Anna Dworak. krement X er støttet av Norsk kulturfond og Bergen kommune.

av Yngve Sundvor

Ofte snevrer man inn tanken om ett «off-teater» til å gjelde noe litt smalt og sært i en litt smal og sær form, med samlebetegnelser som «eksperimentelt» og «avantgarde». Noe som står i opposisjon til det etablerte.

Dette er etter mitt syn det største hinderet for dannelse av ett levedyktig «off-teater».

Det å lage noe utenfor de etablerte institusjonene må, slik jeg ser det, bunne i

ønsket om nye arbeidsformer, mer enn i ønsket om nye former for teater. Nye arbeidsformer er nemlig det som på sikt kan føre til nye og andre måter å lage og å tenke teater på.

Å være «off», er ikke nødvendigvis å befatte seg med stoff type «Shopping and fucking» (Mark Ravenhill), noe som institusjonene likevel forlengst har adoptert, eller drive med en fragmentarisme så fragmentert at den er uleselig selv for utøverne, også dette lar seg gjøre i det etablerte selskap. Det å være «off» må jo være å gjøre det som er umulig å gjøre på institusjonene.

Første stikkord må være fleksibilitet. På teaterfabrikkenes premisser; åtte ukers prøvetid og fastlåste ensembler, kan man vanskelig foreta de store dybdykk, verken hva angår form eller innhold. Ei heller synes det lett å få til noe mer «stuntaktig»; f.eks. kun en ukes prøvetid. Man har gjort teatret til en fabrikk der folka på fabrikkens kanskje har det bedre rent organisatorisk og økonomisk, men der teatret har blitt den tapende part.

Neste stikkord er konstallasjon. Det er skremmende i hvor liten grad man faktisk velger hverandre i institusjonsteatret. For i

det hele tatt å snakke om en ny arbeidsform må man ha ett felles ønske om å få en, og ikke minst; en felles forståelse for hvorfor man trenger en. Dette lar seg i mye større grad gjøre «off». Man kan også mye lettere trekke inn uventede krefter fra ulike kunstmiljøer for å utfordre/berike sitt eget miljø.

Kort fortalt; istedenfor å strebe etter ett «eksperimentelt» resultat som skal skille frigrupper fra institusjonen, burde man heller konsentrere seg om å være annerledes i måte å tenke teater som prosess. Altså - hvordan vi arbeider med, og utvikler teater.

Hva er «Off»?

Klarer man dette er jeg sikker på at man kan være «off» selv med Ibsens «Byggmester Solness» på repertoaret. En ny inngang gir en ny utgang. ●

••Yngve Sundvor er regissør med utdanning fra Det Statlige Russiske Akademiet for Scenekunst i Moskva. I 1998 fikk han Hedda-prisen for sin oppsetning av «Skjønnhetsdronningen» (Martin Mc Donagh) ved Trøndelag Teater.

L119
box

STJERNE.★

- EN LYDINSTALLASJON FOR TO DANSERE

Odd Johan Fritzøe

Odd Johan Fritzøe

presenterer

Stjerne.★

- en lydinstallasjon for to dansere

Koreografi: Odd Johan Fritzøe
Dansere: Odd Johan Fritzøe og Torkel Rønold Bråthen
Lyddesign: Bjarne Kvinnsland / NoTAM og Odd Johan Fritzøe
Lysdesign: Jean Vincent Kerebel
Videoprojeksjon: Nina Bergström
Konsulenter: Sverre Waage og Cecilie Lindeman Steen
Foto: Marit Anna Evanger
Produsert av: Turnéorganisasjon for Hedmark

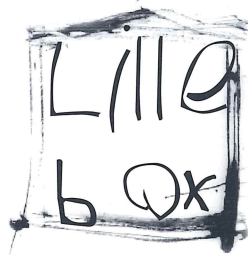
Anbefalt alder fra 8 år.

Forestillingen varer ca. 40 minutter.

Samtale mellom utøverne og publikum umiddelbart etter forestillingene, varighet ca. 20 min.

LILLEBOX - BLACK BOX TEATER - 6. TIL 12. SEPTEMBER.

Kontakt vårt billettkontor for nærmere detaljer vedrørende spilledatoer, tider og priser.

STJERNE.★

- EN LYDINSTALLASJON FOR TO DANSERE

- er en enkel og «upbeat» moderne danseforestilling med to mannlige dansere. Det er en rask og livlig forestilling som bruker videoprojeksjon kombinert med variert musikk og bevegelser fra film, tegneserier, fjernsynsidoler, helter og klisjeer fra moderne media.

● Et punktum er et godt utgangspunkt for en lek. Noen vil hårdnakket hevde at det kun er en prikk, et punktum og ingenting annet. Et merke til oppdeling, og derav strenge grammatiske regler for bruken. Andre vil si at prikken har en unik form og dertil en farge. Videre vil andre se en fluelort eller en sort ball. Den meningsløse prikken er blitt til en svart stjerne. Vi forskyver perspektivet, nærmer oss objektet, fininstiller kikkerten, og vips – så er vi i et annet solsystem. Stjernehimmelen lysende prikker og streker viste seg å være noe helt annet.

Språk og tanke er to sider av samme sak. Tanken er avhengig av et språk. Før tanken, før språket, i det tilsynelatende meningsløse, i det ubevisste og irrasjonelle eksisterer en underlig verden av idéer og rariteter. Språket former det abstrakte, og synliggjør det. Vi trenger

slike metoder og filtre for å forstå og utvikle vår fatteevne. Samtidig kan disse systemene begrense oss og avgrense idéen til noe snevert og utelukkende rasjonelt. Stjernen reduseres til et punktum. Og ferdig med det!

Med stjernekikkerten og mikroskopet eksploderte vårt verdensbilde. Vi kom nærmere sannheten, idéene og stjernene, men grensene utvidet seg parallelt. En uendelighet av muligheter åpenbarte seg, og jorden ble rund. Fra hvilken vinkel og fra hvilken avstand observerer vi fra? Hva er ditt utgangspunkt for å lese denne artikkelen, og når leser du den?

Vårt utgangspunkt for opplevelse og sansning forandrer seg gjennom livet. Jeg husker mitt barndomshjem. Det var enormt,

med hvite vegger, mange lukter og stor hage; en hel verden med meg inni. Betrachtingene forandret seg langsomt, og i dag ser huset lite ut. Tanken om husets form, og ikke minst om innholdet, er helt ny. Hvordan skjedde dette, og i hvilken rekkefølge?

En stjerne er en totalt abstrakt og konstruert idé for de fleste av oss. Vi har aldri berørt eller sett en stjerne på nært hold. De er en idé, en teori vi er innforstått med. Vitenskapen og dens redskaper har gitt oss et bilde av fenomenet. Hver kveld synliggjøres de, vi snur øynene oppover og ser bilder, poesi, navigasjonspunkter og vitenskapelige/tekniske måleenheter. Gjennom tidene har vi billedgjort stjernehimmelen og gitt figurene navn etter dyr og helter fra mytologien. En stjerne er en helt. Fra Hollywood lyser det sterkt; starring Sean Connery og

Roger Moore. Dagens helte-epos trenger ingen astrologiske henvisninger til gresk mytologi eller østens religioner. Lyser våre stjerner nærmere jorden enn før?

James Bond er min helt – unnfanget i min egen tid. Han skyter, kjører bil og elsker som en ekte mann – en helt. Perspektivene forskyves, begrepene blandes, og prikken ble til en stjerne. Det kreves masse bevegelse og forandring for å flytte seg over så store avstander. Eller kanskje krevde det bare en tanke – en irrasjonell serie med forflytninger fra punkt til stjerne og tilbake.

Stjerne. punkt. stjerne.

Odd Johan Fritzøe

Odd Johan Fritzøe

- er utdannet ved Statens Balletthøgskole i 1987 og hos Rose Marie Guiraud på Elfenbenskysten. Han har også hatt studieopphold i flere land i Vest-Afrika og i Frankrike. Som danser har han arbeidet med bl.a. Collage Dansekompani og Scirocco, og turnert i hele Norge og i Europa. Odd Johan debuterte som koreograf i forbindelse med «Menn danser» i '92, og har siden hatt koreografioppdrag for bl.a. Riksteatret/Dansens År, Henie-Onstad Kunstsenter, Tromsø Danseteater og Cecilie Lindeman Steen i «Rødhette». Høsten 2000 har han premiere i Oslo med produksjonen «T-transformasjon».

Torkel Rønold Bråthen

- er utdannet ved Statens Balletthøgskole i 1995 og har danset i bl.a. «A Chorus Line» og «West Side Story». Det siste året har han turnert med forestillingen «Stjerne.*». Han har også medvirket i Oslo Danse Ensembles produksjoner.

Bjarne Kvinnsland

- er komponist og musiker. Han arbeider først og fremst med computermusikk og er ansatt ved NoTAM. Bjarne Kvinnsland har også lang erfaring med og komponere musikk til teater- og danseproduksjoner.

Nina Bergström

- er filmskaper, 3D-grafiker og skuespiller med lang erfaring fra både Sverige og Norge.

Er dans et språk?

av Lise Nordal

Kan bevegelse gi mening? Når blir bevegelser til dans? Og hva i all verden er abstrakt dans? Abstrakt kan defineres som: Fratrukket, sett adskilt fra helheten, tenkt, begrepsmessig motsatt av konkret, eller: som bare inneholder

visse sider ved virkeligheten, altså et uttrykk som rører ved noe udefinert eller som bryter opp det tilsynelatende konkrete; virkelige.

Abstrakt kunst inviterer på denne måten mer til opplevelse enn rasjonell forståelse og logisk fortolkning. «Stjerne.*» har ingen handlingsmessig utvikling fra begynnelse til slutt, heller ingen «happy ending». Den er derimot bygget opp kompositorisk som f.eks. i et ikke-

konkret musikkstykke hvor komposisjonen består av lyder satt sammen på et lydbånd. Akkurat på samme måte som musikken ikke har noe spesielt å fortelle, opptrer dansen like historieløs – og for noen meningsløs. Er dette dans som vil fengsle et ungt publikum helt ned i 8-års alderen, kan man jo spørre seg? Vil ikke barn heller se forestillinger som man kan gjenkjenne seg i, følge en historie fra A til Å, som er morsom og gøy eller skummel og trist, og helst med en lykkelig slutt? Eller evner barnet med sin spontanitet og «naivisme» å åpne opp for fantasiens verden i langt større grad enn det vi voksne gjennom våre forutinntatte holdninger gjør? Det er dessverre en holdning i vårt hjemlige kunstmiljø, at det å lage forestillinger for barn ikke har samme status som å skape forestillinger for et voksent publikum. Og når det lages noen få danseforestillinger i ny og ne for barn, er det gjerne mye klovnery, pene små trinn og alle klisjeene som gjerne følger med. Barnet har imidlertid en unik evne til å ta til seg nye inntrykk, og spørsmålet blir hvordan kunsten skal tilnærme seg barnet – eller er det barnet som simpelthen tilnærmer seg

kunsten i større grad enn det den voksne publikumneren gjør? Jeg vil tro at kunstnere som tar utgangspunkt i barnets verden opplever selve arbeidsprosessen med en barneforestilling som et fristed å jobbe i. Man arbeider i større grad med lek, fantasi og abstraksjon, og tillater seg selv ofte en mye større frihet m.h.t. å bryte grenser og å gi slipp på kontroll.

Hva gjør kunsten kommunikativ, og hvorfor er samtidens kunst fortsatt ikke-kommunikativ for så mange? Opplevs den like lite kommuniserende for barn - eller har ikke barn de samme forventningene og kravene til å «forstå» et kunstverk som voksne ofte har?

Man kan spørre seg om nåtidens barn med x antall TV-kanaler og de forskjellige typer dataspill har den samme evne til å utvikle fantasien som barn hadde «før i tiden» med radioen som eneste underholdningskilde hjemme. Mine største «kunstopplevelser» som barn var da min eldre bror laget ganske så groteske, og for oss barn uforståelige hørespill for meg og venninnene mine fra en bi-høytaler på rommet sitt, eller når mor og far lurte meg med inn på amerikansk

«voksenkino» før jeg kunne lese. Da laget jeg helt min egen historie av historien, og selv foretrakk jeg disse spennende utfluktene i ukjent terreng fremfor Anne Cath. Vestlys søte «mormorstemme». «Usj», sa min mor og slo av radioen når Anne Cath. Vestly leste fra «Mormor og de 8 ungene»; «det der klarer jeg ikke å høre på». Jeg fikk naturligvis ikke noe forhold til den type barnelitteratur.

Til tross for manglende oppdragelse hjemmefra, tok jeg med meg mine tre jenter på 9, 10 og 13 år og så «Ole Alexander Filibom bom bom» før jul. Filmen var gjennomført laget i et stilrent og autentisk 50-tall, en lavmælt film blottet for action, dataspill og støyende musikk. I skrivende stund, 6 måneder etter premieren, går filmen fortsatt for fulle hus. Det er også tjoka fullt når Nationaltheatret setter opp «Reisen til Julestjernen» eller «Dyrene i Hakkebakkeskogen», og det samme gjelder julens «Nøtteknekkeren» på Den Norske Opera. Få tenker nytt når det gjelder underholdning for barn, så hvordan skal man oppdra fremtidens generasjoner når det gjelder forståelsen av deres egen tids kunstuttrykk?

Dans er på mange måter et glimrende utgangspunkt, da dansen er universell og en språkløs uttrykksform. I «Stjerne.*» benyttes andre virkemidler fra tidens kunstuttrykk som videoproeksjoner og bevegelser fra film, tegneserier, fjernsynsidoler (nye og gamle), samt helter og klisjeer fra moderne media. Bilder skapes, som igjen konstruerer stemninger og assosiasjoner, kanskje ikke de samme assosiasjonene for Lisa som for Henrik, men opplevelser som forhåpentligvis også fører til nysgjerrighet for andre moderne kunstuttrykk. ●

•• Lise Nordal er koreograf, og driver sitt eget produksjonsselskap NorDANS. Hun var tilknyttet Collage Dansekompagni (1974 – 95) som danser, pedagog og koreograf, og fra 1992 – 95 som kompaniets kunstneriske leder. Hun er også dansemelder for Morgenbladet.

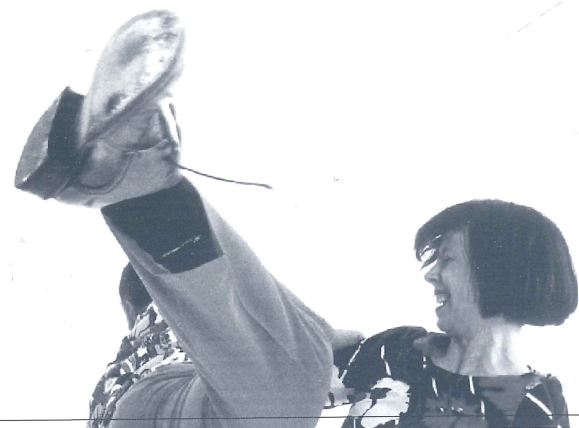

MÅNEDENS FORESTILLING

flammentanz

Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon

Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon
presenterer

Flammentanz

Koreografi: Un-Magritt Nordseth
Musikk: Rune Rebne: «Expt»
Rolf Wallin: Brukt og ubrukt fra forestillingen «Konsekvens» i Seilduksfabrikken på Grünerløkka i Oslo, 1993 med koreografi av Un-Magritt Nordseth

Dansere: Marianne Albers
Terje Tjøme Mossige
Cecilie Lindeman Steen
Niklas Gundersen
Tinna Gretarsdottir
Det sceniske materialet er utarbeidet i samarbeid med danserne

Scenografi og kostymer: Kathrine Tolo
Lysdesign: Jean Vincent Kerebel
Live electronics: Rolf Wallin
Foto: Erik Berg
Produsent: Cathe Sjøblom

Forestillingen er støttet av Norsk kulturfond, Norsk Kassettavgiftsfond, Fond for utøvende kunstnere og Norsk Musikkfond.
Vises som en del av Ultima '99.

MÅNEDENS FORESTILLING – BLACK BOX TEATER

TORS DAG 30. SEPTEMBER KL. 20, FREDAG 1. OKTOBER KL. 22, LØRDAG 2. OKTOBER KL. 20, SØNDAG 3. OKTOBER KL. 14 OG KL. 20.

Flammentanz

Flammentanz er en enestående, riktblomstrende klatrerose med blodrøde, fylte blomster i store klaser. Den er villig, blomstrer lenge og har kraftig vekst.

- en forestilling inspirert av roser, hjelpeløs forvirring og balansekunst.

Forestillingen «Flammentanz» er et forsøk på å redefinere samt brutalisere romantiske symboler for å finne en gyldighet i en moderne kontekst.

«Flammentanz» er en videreføring av «et plutselig grønt felt» som ble spilt som «Månedens Forestilling» på Black Box Teater, høsten 1998. I «Flammentanz» videreføres arbeidet med natur og kultur, det kunstige og det naturlige. «et plutselig grønt felt» foregikk eksteriørt i skogen. Nå er vi inne. Denne gangen med en ny konstellasjon dansere. Terje Tjøme Mossige, Marianne Albers, Cecilie Lindeman Steen, Niklas Gundersen samt debutanten Tinna Gretarsdottir.

Lever jeg nå? – lever jeg nok nå?

Med naiv og underfundig humor strever danserne med å finne balansen i tilværelsen, slik som så mange av oss gjør i vår søken etter livskvalitet og det gode liv. Mens forskerne forsker på lykke løper vi fra livstreneren til den filosofiske samtalen, aerobic-timen eller den kosmetiske kirurgen i håp om å finne ut av det hele.

Danserne arbeider i et kontrastfylt landskap. Det potente, fargerike og frodige, nærmest som et «kræsje» av iver og livsglede. Inspirert av trash og glamour. Et fargelandskap med overdådige symboler. Dansen flyter jevnt avgårde og kontrasterer enkle, både mulige og umulige situasjoner. Aktørene bestiger høye fjell over sofakanten eller bruker uendelig mye tid og krefter på å løse et bitte, bitte lite problem; som å legge seg ned for å hvile. Alt utført med den største konsentrasjon og entusiasme.

Musikken er elektroakustisk; dominert av ikke helt ville dyr samt menneskestemmen, også fremført «live» av koreografen. Den består av et ikke tidligere fremført stykke: «Expt» fra 1997 av Rune Rebne, samt både brukt og ubrukt av Rolf Wallin som opprinnelig ble laget til forestillingen «Konsekvens» i Seilduksfabrikken på Grünerløkka i Oslo i 1993.

Vi arbeider med improvisasjon i ren bevegelsesform, eller gjennom temaer som beskriver tilstander eller situasjoner. Forestillingens form er dermed en kombinasjon av koreograferte deler hvor bevegelsen er nok i seg selv, og episoder/situasjoner eller brokker av situasjoner, som gir et episodisk fortellerspråk. Slik balanserer forestillingen mellom dansen og det teatrale.

Un-Magritt Nordseth

Un-Magritt Nordseth

- er utdannet ved Statens Balletthøgskole i 1980 - 83. Hun har i tillegg studert ved Martha Graham School of Contemporary Dance i New York, og har studier i Jennifer Müller teknikk fra New York og London. Gjennom mange år har hun vært en av Norges ledende koreografer og utøvere. Gjennom sitt arbeid i Scirocco i perioden 1987 - 96 etablerte hun seg i landskapet med forestillinger som bl.a. «I høstløv løper grønne damer» i '89, «Da-ba-da» i '91, «Konsekvens» i '93 og ikke minst storsuksessen «Alf» i '95. Un-Magritt Nordseth har det siste året også arbeidet som koreograf på «The Black Rider», Det Norske Teatret i '98 og «Faust» på Nationaltheatret i '99.

Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon ble opprettet i 1997 og har til nå produsert forestillingen «Skjør», som ble vist på Black Box Teater som «Månedens Forestilling» i april '97 og «et plutselig grønt felt» som ble vist som «Månedens Forestilling» i august '98.

Kathrine Tolo

- er utdannet ved Statens Håndverks- og Kunstindustriskole avd. Klær og Kostymer 1979 - 83 og Statens Høgskole for Kunsthåndverk og Design avd. Tekstil i '84. Tolo har arbeidet ved Den Norske Opera, NRK, Norsk Film, Nationaltheatret, Torshovteatret, Den Nationale Scene, Nye Carte Blanche og en rekke dansekompanier. Hun har bl.a. arbeidet med koreografene Kjersti Alveberg, Ina Christel Johannessen og Un-Magritt Nordseth. Mottok statsstipend fra Belgia i '88, Portugal i '90 og norsk treårig arbeidsstipend i '93. Kathrine Tolo er også scenograf for forestillingen «a tiny grin» av Francesco Scavetta og kompaniet WE, som vises som «Månedens Forestilling» i desember.

Rune Rebne

- har studert musikk fra 1985 - 97. Først ved Universitetet i Trondheim, så i Stavanger ved Rogaland Musikkonservatorium. Fra '88 studerte han komposisjon ved Norges Musikkhøgskole med Olav Anton Thommessen, Lasse Thoresen og Rolf Wallin. Han avla sin kandidateksamen i '93 og sin

diplomeksamen i '97. Han har laget både instrumental og elektroakustisk musikk, foruten musikk til teater- og danseforestillinger. Rune Rebne fikk Norsk Komponistforenings pris for årets verk i 1995.

Rolf Wallin

- i hans musikalske bakgrunn inngår jazz, avantgarde-rock, renessanse musikk og tradisjonell klassisk komposisjonsutdannelse, det siste ved Norges Musikkhøgskole (Finn Mortensen, Olav Anton Thommessen) og University of California, San Diego (Roger Reynolds, Joji Yuasa, Vinko Globokar). Wallins komposisjoner spenner over et vidt spekter fra «absolutt» musikk til musikkteater, fra intuitiv musikk for dans og performance til streng computerstøttet komposisjon i instrumentalmusikken. Forskning i mulighetene for å utnytte nye matematiske teorier i komposisjonsarbeidet lever side om side med medvirkning i mer «anarkistiske» happenings som «Crossroads» ved Moldefestivalen i 1988 og andre verk der det visuelle spiller en sterk rolle, som i «Yo» for kontrolldrakt og computer. Sett under ett vitner hans produksjon om en søken etter å balansere en sterk formkonstruksjon med en like sterk uttrykksvilje. Rolf Wallin mottok Nordisk Råds musikkpris for 1997.

Jean Vincent Kerebel

- er utdannet ved Centre Professionnelle Formation Technicien du Spectacle og er nå teknisk sjef på Black Box Teater. Han har 18 års erfaring i lysteknikk/design. Han har laget lysdesign både for teater og dans bl.a. for Ingun Bjørnsgaard Prosjekt, Dans Design, Verdensteatret og Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon.

She is climbing the stairway to... **obs! hun flyr**

av Inger Margrethe Lunde

Un-Magritt Nordseth har laget seks selvstendige verk i tidsrommet 1989 - 98. De forteller på en strålende måte om hennes utvikling som koreograf. Hun har i tillegg

koreografert i tospann med Ina Christel Johannessen i gruppen Scirocco, som ble oppløst i 1997. Ved siden av dette har hun også laget en rekke koreografier for institusjonsteatrene.

Når man ser de seks forestillingene i ett og i etterkant, gjør man en interessant oppdagelse. Det dreier seg om en sekstrinns skapelsesprosess fra «I høstløv løper grønne damer» (1989) til «et plutselig grønt felt» (1998). Høstløv/felt, løper/plutselig, grønne/grønt. Fra å være en purung, lekende ungjente i heimstadsbunad og fjellfriske omgivelser, løper hun fullmoden inn i livet - det har gått ni år. Hun befinner seg stadig i skogen med løvsprett og gran. Men noe er annerledes. I tillegg til humoren er uttrykket også farlig og langt fra uskyldsrent. Mennene er der, som før, men ikke fullt så avklarede. Hun derimot har tatt spranget. Farlig nær og fjern. Naivismen som

preget Nordseth ved første forestilling har ikke forsvunnet, men er nå merket av utilsøret kjønnslighet.

«Da-ba-da» (1991) er andre trinn på stigen og som «I høstløv...» er også det et slags barndomsverk. Det er en forestilling som handler mye om far «My heart belongs to daddy» og gutter, jenter og lek. Tredje trinn er «Konsekvens», et ungdomsverk i denne analysen. Oppsetningen er ikke minst et eksperiment i rom (Seilduksfabrikken på Grünerløkka), også her dreier det seg om en pike og om menn og rare ting. Men der hvor det i andre forestillinger blir mer helhetlig og vellykket, halter denne. Balansen blir derimot rettet opp igjen med forestillingen «Alf», en betagende hyldest både til en mann (Prøysen), et minne og en tid. Nordseth har en tydelig sans for den nære fortid, hun har tolket særlig 50-tallet med fingerspissformennelse.

«Skjør», det femte trinn på stigen, når bokstavlig talt de

store høyder. Et tårn av plaststoler symboliserer både det skjøre og det storslåtte. Med dette verket befester Nordseth seg som koreograf med utpreget vilje og bevissthet om egen stemme og særeget uttrykk. Det er bare kvinner i denne forestillingen. Her prøves typene, i soli og i betagende pardans, naiviteten, den alltid like forbausede skikkelsen, det purunge i det levde, gjennomsyrrer også dette verket.

Tilbake til utgangspunktet, men seks trinn høyere på stigen. I «et plutselig grønt felt» har kvinnen kommet tilbake til sin opprinnelse eller... ungjenta har blitt voksen og mer enn det.

Nordseths naivism og «naturlighet» gjennomsyrrer så nær som alle oppsetningene. Hennes sans for rare innslag gjør at det blir underholdende å se hennes forestillinger. Morsomt, men også noe mer. På øverste trinn dreier det seg om nytelse i et grenseløst, erotisk univers, men ikke uten nærkamp med

klisjeene. Rommet er aldri lukket i Nordseths univers. Der hvor de fysiske grenser sier stopp, fortsetter fantasien, og ut flyr (eller løper) ville, grønne damer, nå. ●

•• Inger-Margrethe Lunde er dramatiker og danseanmelder i Dagsavisen.

Ultima festivalen 1999

1. - 10. oktober

Programmet for Ultima 1999 vil bestå av følgende begivenheter: Urframføring av en ny opera og en ny danseforestilling, barneprogram, lydinstallasjoner, multimediebegivenheter, film, foredrag og sist men ikke minst, rundt 25 konserter.

Noen høydepunkter:

1. oktober: Åpningskonsert: John Persen «Over kors og krone»
Oslo Filharmoniske Orkester, dir.: Christian Eggen
2. oktober: Henie-Onstad Kunstsenter: Installasjon, to konserter, utstillinger
Nieuw Ensemble (Nederland), dir.: Ed Spanjaard
3. oktober: Brian Eno «Music for Airports»
Bang on a Can All-Stars (USA)
4. oktober: Ensemble Recherche (Tyskland)
5. oktober: Konsert med Magnus Andersson, Ole Bøhn og James Clapperton
Forsvarets Stabsmusikkorps
6. oktober: Jonathan Harvey «Bhakti»
Oslo Sinfonietta, dir.: Christian Eggen
7. oktober: Musikkhøgskolens symfoniorkester, dir.: Rolf Gupta
med bl.a. urframføring av Bjørn Fongaards «URAN 235»
Cikada med engelsk program
8. oktober: Konsert/performance med Chris Newman og Michael Finnissy (England)
9. oktober: Club Culture '99: Europeisk forum
Seminar om europeisk dance-musikk
New London Chamber Choir (England), dir.: James Wood
Konsert med verk av Rolf Wallin
10. oktober: Arditti-kvartetten (England)
med bl.a. urframføring av Ragnhild Berstads strykekvartett «Toreuma»

Med forbehold om endringer!

Billettsalget starter 15. august.

Kontakt: ULTIMA Oslo Contemporary Music Festival
Tollbugt. 28
N - 0157 OSLO
Telefon: 22 42 99 99
Faks: 22 42 42 18

Hjemmesider: www.ultima.no

Oslo Contemporary Music
ULTIMA
1999
Festival

Opera Vest og Den Norske Opera
- presenterer i samarbeid med Ultima:

Sera

- en ny opera om lyd og stillhet, orden og kaos.

Musikk:	Henrik Hellstenius
Libretto:	Axel Hellstenius
Regi:	Morten Cranner
Dirigent:	Pierre-André Valade
Scenografi:	Nils Olav Bøe
I rollene:	Toril Carlsen - Sera (sopran) Anne-Lise Berntsen - Lilith (alt) Jerker Dahlin - Abel (tenor) Ketil Hugaas - Gud (bass)
Med:	BIT 20 Ensemble
Bestilt av:	Opera Vest
Medprodusenter:	Black Box Teater, Oslo Den Nationale Scene, Bergen
Produksjonsansvarlig:	Opera Vest
Assosiert produsent:	Den Norske Opera
Foto (av BIT 20 Ensemble):	Atle Kårstad

Forestillingen er støttet av Fond for utøvende kunstnere, Norsk kulturfond og Norsk Kassettagiftsfond.

BLACK BOX TEATER - 8. TIL 10. OKTOBER KL. 20.

«Sera» handler om lyd som representant for verdens orden og kaos. Kampen står mellom Lilith som ønsker å utrydde all lyd og oppnå den totale stillhet, og Abel og Sera som forsvarer lyden og kaosets plass i verden. Den fundamentalistiske Lilith har en avtale med Gud om å samle inn all verdens lyd. Når hun har klart det skal Gud sørge for den totale stillhet. Guds sendebud, barneengelen Sera, skal bringe den siste ladning med kassetter med denne lydinformasjonen fra Lilith til Gud. På veien «glemmer» hun en av kassetene hos mennesket Abel. Dermed setter hun igang en motreaksjon som søker å hindre Liliths totalitære prosjekt.

Sera

Idéen til «Sera» ble unnfanget i forumet «Kultur-kobleriet», et kreativt forum som ble initiert av Norsk kulturråd og Faglig utvalg for musikk og scenekunst midt på 90-tallet for nyskaping av norsk musikkdramatikk. «Kultur-kobleriet» førte sammen 3 komponister og 3 librettister som gjennom seminarer bl.a. i London fikk prøve ut sine ideer og høstet respons på disse. «Kultur-kobleriet» ble etter hvert utviklet til «Operatoriet», et nasjonalt forum for utvikling og utprøving av ny musikkdramatikk. «Sera» hadde prøvevisning for publikum og produsenter under «Operatoriet» våren 1998.

Henrik Hellstenius' opera er skrevet for 4 sangere; en sopran, en alt, en tenor og en bass. Operaens orkester utgjøres av BIT 20 Ensemble med 2 fløyter, 2 klarinetter, horn, trombone, perkusjon, 2 fioliner, 2 celloer, kontrabass, synthesizer og klaver.

Henrik og Axel Hellstenius

Opera Vest

Stiftelsen Opera Vest har som mål å sette opp musikkteater av profesjonell kvalitet på Vestlandet. Produksjonsmessig har Opera Vest erfaringer fra en rekke prosjekter med både amatører og profesjonelle, fra små og store sammenhenger, innenfor klassisk såvel som moderne repertoar.

Opera Vests stab har erfaring fra en rekke oppsetninger nasjonalt og internasjonalt. Selskapet har tidligere produsert blant annet Philip Glass «The Fall of the House of Usher», Kjetil Skøiens «Arien Album» for LOOCs kulturprogram, og Mozarts «Tryllefløyten».

I 1996 gikk Opera Vest inn i sitt første samarbeidsprosjekt med Den Nationale Scene, med oppsetningen av Michael Nymans «The Man Who Mistook his Wife for a Hat». Dette samarbeidet ble fulgt opp høsten 1997 med 13 utsolgte forestillinger av Gisle Kverndokks kammeropera for barn, «Georgs Magiske Medisin», et samarbeid som også involverte Den Norske Opera og operaen i Kristiansund. Høsten 1998 presenterte Opera Vest Antonio Bibalos musikkdrama «The Glass Menagerie» som ble vist under Ultimafestivalen med 3 forestillinger på Black Box Teater, og i Bergen på DNS med 11 forestillinger. Dette stykket ble også invitert til Kristiansand av Opera Sør, hvor det ble satt opp med 2 forestillinger på Agder Teater i februar 1999.

Axel Hellstenius

- har vært manusforfatter og dramatiker siden 1985. I tillegg til å skrive, underviser han på Den Norske Filmskole på Lillehammer, og gir to- og treukers kurs i manusskrivning. Han er tidligere redaktør for filmmagasinet Rush Print Filmblad. Han arbeider også som story-konsulent og skript-doktor. Hans spillefilmmanus inkluderer titler som «Døden på Oslo S», «Secondløytnanten», «Over Stork og Stein» og «Salige er de som tørster». Hans arbeid med fjernsynsfilm har resultert i bl.a. «Offshore» og «Hotel Oslo».

Henrik Hellstenius

- har studert musikkvitenskap ved Universitetet i Oslo og komposisjon ved Norges Musikkhøgskole, hvor han tok diplom i 1995 med Lasse Thoresen som hovedlærer. I 1992 - 93 fortsatte han komposisjonsstudiene ved Conservatoire Supérieur i Paris med prof. Gerard Grisey. I Paris studerte han også computerstøttet komponering og lydgenerering ved IRCAM. Henrik Hellstenius har vært engasjert i en årrekke som pianist og komponist med ulike jazz- og rockeband med turnéer i Norge og utlandet, samt flere plateinnspillinger. Han var også i flere år tilknyttet en fri teatergruppe, og har senere skrevet musikk til flere ulike teaterforestillinger, til ballett- og danseforestillinger, fjernsyn og kortfilm. Han har arbeidet som musikkannmelder og programskaper i NRK, med samtidsmusikk som felt, og har undervist i satslære ved Norges Musikkhøgskole. Av tidligere fremføringer kan nevnes: «Bennett talks» (Ung nordisk musikk, Stockholm '89), «Søkk» (Bourges Festival for elektroakustisk musikk, Bourges, Frankrike '91), «Tre bevegelser» (Ultima festivalen, Oslo '91), «Skal skje/Det/har skjedd» (København '92), «Stirrings still» (Stavanger '93), «As above so below» (Stavanger Symfoniorkester '94).

Det lysner for musikkteatret

- men heter løsningen Pierre Boulez eller Torbjørn Egner?

av Geir Johnson

«Brenn operahusene!» sa Pierre Boulez engang. Det får meg til å tenke på den Club7-veteranen som ble vekket på fest av nødropet: «Det brenner, det brenner!». Med svaret «Brenner 'e mye, eller?» vendte han tilbake til dama og senga. I dag brenner det ikke lenger rundt operahusene. Istedet gror det på branntomta.

I løpet av de siste tre-fire år har arbeidssituasjonen for norske komponister blitt ganske annerledes.

Etableringen av et elektronisk studio gjorde ihvertfall foreløpig slutt på behovet for å reise utenlands hver gang man trengte å skape et stykke elektro-akustisk musikk, noe som ikke minst har kommet den særs levende danse-scenen i Oslo til gode. Framveksten av de profesjonelt innrettede, om ikke ditto finansierte, kammerensemblene i Oslo og Bergen, har også gitt helt andre rammebetingelser for en kvalitetsmessig sikring av framføringen av nye verk. Men ett felt har tilsynelatende hengt etter, i redsel for kostnadsnivåer og produksjonsmessige utfordringer, nemlig det moderne musikkteatret. Og det er ikke snakk om en kortvarig problemperiode heller, snarere kan vi tale om en

systematisk forbigåelse gjennom hele etterkrigstiden, som har gjort det mest ressurskrevende og samtidig det mest utfordrende medium i dagens musikkliv til et lukket tempel uten adgang for de nålevende skapende kunstnerne. Bare unntaksvis har man kunnet se nyskrevne operaer på norske scener i disse femti årene som f.eks. «Macbeth» av Antonio Bibalo fra 1990 eller «Anne Pedersdotter» av Edvard Fliflet Bræin fra rundt 1970. Likevel har noen av disse oppsetningene maktet å bli en slags publikumstreffere, de vanskelige produksjonsforholdene til tross.

Det er tegn som tyder på at disse femti år i isolatet for musikkdramatikken er i ferd med å ta slutt. Etableringen av Operatoriet, der både Norsk kulturråd og Den Norske Opera

har tatt betydelig ansvar, er et klart signal i så måte om at man ønsker å etablere en situasjon og et profesjonelt miljø for å utvikle ny kompetanse på dette feltet. Og det skjer samtidig med at vi ser en voksende interesse for musikkdramatiske problemstillinger fra den yngre komponistgardens side. Da John Cage bega seg inn i Frankfurts operahus for å gjøre sin første store opera, begynte huset rent faktisk å brenne. At Cage måtte reddes ut på stige ble ved den anledning gjenstand for mer dyptpløyende analyser enn denne, så om en brann noensinne kunne sies å være kulturell metafor for en tilstand er Frankfurtbrannen i 1987 en av disse hendelsene.

I Norge har uansett brannen hos Tobias i tårnet vært en viktigere kulturfaktor enn siste akt i

Götterdämmerung, så kanskje det blir slik hos oss til slutt – i musikkteatret som hos Egner: At skurken Kasper klatrer over rekkverket, slukker brannen, blir brannmester, og gifter seg med Tante Sofie? Så kan enhver gruble på rollelisten. I mellomtiden kommer «Sera». ●

•• Geir Johnson er direktør for Ultima.

L119
b Qx

The Lost and Moated Land

Theatre-rites

Theatre-rites
presenterer

The Lost and Moated Land

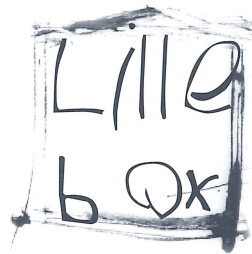
Regi: Penny Bernand
Dukkeregi: Sue Buckmaster
Dukkemaker: Sophia Clist, Sue Buckmaster og Michael Buckmaster
Installasjon og scenografi: Sophia Clist
Musikk: Sarah Collins
Utøvere: Lynette Clarke og Zannie Fraser
Produsent: Theatre-rites, Penny Bernand og Sheelah Sloane
Foto: Jake Thomas

Forestillingene i Oslo er støttet av British Council.

Undervisningsmaterieell knyttet til forestillingen kan bestilles sammen med billettene.
Anbefalt alder: 3 til 6 år.
Forestillingen varer ca. 50 minutter.

LILLEBOX – BLACK BOX TEATER – 19. TIL 23. OKTOBER

Kontakt vårt billettkontor for nærmere detaljer vedrørende spilledatoer, tider og priser.

**Anmeldelse i The Guardian
25. mai 1998:**

«... Revolutionary in its approach... What makes it exceptional is the piece's ability to effect changes of mood in the audience. More, it is informed by a highly developed sense of play in the broadest sense of the word.»

«This is big theatre for small people... it is both extremely simple and fantastically sophisticated, confirming what children understand better than adults that the world is an astonishing, scary and magical place.»

«The transformation of the ordinary into the extra ordinary is constantly intriguing...a visionary work that respects the power of the young imagination.»

The Lost and Moated Land

«Through Nightmare»

*Never be disenchanted of
That place you sometimes dream yourself into,
Lying at large remove beyond all dream,
of those you find there, though but seldom
In their company seated -*

*The untamable, the live the gentle
Have you not known them? whom? They carry
Time looped so river wise about their house
There is no way in by history's road
To name or number them*

*In your sleepy eyes I read the journey
Of which disjointedly you tell, which stirs
My loving admiration, that you should travel
Through nightmare to a lost and moated land,
Who are timorous by nature.*

Robert Graves

Et barn blir oppdaget i et stort kremmerhus. Det puster for første gang og stirrer inn i himmelen der en stjerne kommer for å leke med barnet. Stjernen blir en kjær venn, men blir stjålet av en fugl. Full av engstelse bestemmer barnet seg for å forfølge fuglen, og vi blir med på en oppdagelsesreise mot det tapte land bak vollgraven.

«The Lost and Moated Land», som er inspirert av diktet «Through Nightmare» av Robert Graves, er en reise i fantasien som voksne og små barn kan oppleve sammen. Under forestillingen er teatret omformet til et magisk sted der publikum sitter på matter på gulvet og selv blir en del av spillet. Historien fortelles uten bruk av ord, men er full av lyder fra bjeller, fra sjøen og fra fremmede fugler.

Det er utarbeidet en undervisningspakke beregnet på lærere som hjelp til kunstnerisk arbeid med barna forut for visningene.

Theatre-rites

Theatre-rites' arbeide illustrerer Albert Einsteins uttalelse: «Det vakreste vi kan oppleve er det ukjente, som er kilden til all virkelig kunst og vitenskap».

Theatre-rites ble grunnlag i 1995 av Penny Bernand i et ønske om å utforske nye måter å skape teater for unge. Med erfaring fra en klassisk kunstskolering og over 20 års praksis med barneteater ønsket hun å finne en ny retning i sitt arbeide. I løpet av kort tid har kompaniet rukket å bli hyllet som en av Storbritannias mest spennende og nyskapende teatergrupper som arbeider mot barn og unge. Kompaniet har vakt stor oppmerksomhet for sitt oppfinnsomme arbeide med å få frem forestillinger og installasjoner med spesiell referanse til et utvalgt sted. Theatre-rites skaper ekstraordinær kunst i ordinære omgivelser.

Deres første større produksjon var «House-works», en forestilling for barn under 5 år, som fant sted i et vanlig 6-roms bolighus i Brixton, omskapt til kunstarena av installasjonskunstneren Stephen Williams. Hvert rom i huset fikk for anledningen spesialkomponert musikk av Ansuman Biswas og Sarah Collins. Prosjektet ble senere flyttet til et lignende hus i Belfast.

I tilsvarende produksjoner har kompaniet funnet særegne spillesteder som en tidevannsmølle og en støvete gammel kjeller i Hackney, London.

I løpet av 1999 vil Theatre-rites spille ved bl.a. The Milk Festival i Toronto, Canada, Internasjonal Figurteaterfestival i Kristiansand, The Belfast Festival, Irland, og den prestisjetunge London International Theatre Festival.

Gruppen Theatre-rites bruker et meget visuelt formspråk, satt sammen av bilder, lyd, figurer og bevegelser, ofte hentet fra myter og ritualer. Målet er å forene en særegen og magisk estetikk med elementer fra barnas egen hverdag. Forbindelsen dannes gjennom ungenes lek og utforskning av kunstnerens initiativ.

Penny Bernand

- er kunstnerisk leder for Theatre-rites, og har studert ved Byam Shaw School of Drawing and Painting. I 1982 var hun med på å starte Pop-Up Theater, og som en av de to kunstneriske lederne i kompaniet bidrog hun både med manusarbeidet, scenografi og instruksjon/koreografi. I 1993 mottok hun Arts Council «writers bursary». I 1994 startet hun Theater-rites.

Sue Buckmaster

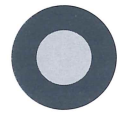
- samarbeider med Penny Bernand om regien av forestillingene til Theatre-rites. Hun har lang erfaring som produsent, pedagog, dukkemaker og dukkespiller. Hun har bl.a. arbeidet med Theatre de Complicite, The Royal Shakespeare Company, The South Bank, Pop-Up Theatre, Tara Arts, The Young Vic og The Puppet Centre.

Sophia Clist

- er scenograf for forestillingen «The Lost and Moated Land». Hun har studert skulptur ved Exeter College of Art and Design og ved St. Martins School of Art. Hun har tidligere arbeidet ved mange forskjellige institusjoner og kompanier i Storbritannia hvor hun også har koordinert og produsert flere offentlige kunstarrangementer. Sophia Clist er også daglig leder av organisasjonen The Association for Cultural Advancement through the Visual Arts.

Sarah Collins

- er komponist og musikalsk ansvarlig for «The Lost and Moated Land». Hun har studert musikk ved City University i London og hun har gjennomført komposisjonsstudier ved Sussex University. Blant hennes mange komposisjoner for danse- og teaterproduksjoner kan nevnes «Peer Gynt» for Arc Dance Company, «Gormenghast» for David Glass Ensemble og «The Snow» for Cricklade Theatre. Hun har også arbeidet ved Royal National Theatre i London med Rae Smith på et stort prosjekt basert på filmene om «The Terminator».

MÅNEDENS FORESTILLING

Verdensteatret – Ny produksjon 1999

**YOU
ARE
WELCOME**

JB 2935

Verdensteatret
presenterer

Ny produksjon 1999

Lisbeth J. Bodd, Per Flink Basse, Finn Iunker, Martin Lundberg, Asle Nilsen, Mara Oldenburg, Morten Pettersen, Preben Faye Schjøll, Petter Steen m.fl.
Forestillingen er støttet av Norsk Kassettagiftsfond. Verdensteatret er støttet av Norsk kulturfond.

MÅNEDENS FORESTILLING – BLACK BOX TEATER – 3. TIL 7. NOVEMBER KL. 20.

Utdrag fra Finn Iunkers PLAY ALTER NATIVE.

Skrevet på engelsk i Amsterdam 1999.

Tekstene er tilfeldig sammensatte av Verdensteatret for programmet.

In a kingdom the people were all drinking from the same source,
The main river running through the state.
This river got polluted.
When the people drank from it, they got mad.
Since they were all mad, they thought they were normal.
The king drank from another river, running through his castle.
Since they thought they were normal,
They thought the king was the one who was mad,
Because they understood that he was different from them.
They wanted to overthrow the king,
Because of the king's madness.
In order to calm them down,
And to keep his job
(Which he loved, and he loved his people)
The king drank from the polluted river,
The king went insane,
And the people continued to worship him.

Is there an act II here?

Act II

And they rehearsed a bit.
One acted like himself. One acted like an idiot.

One - as One:
The water level in our river sank,
Then simply dropped out
We need something to drink. Can we come up to your state,
And carry water down to us?

One - as Idiot:
Maybe you can buy some.

Once - as One:
We don't have money. We have every thing we need
Except water.

Once - as Idiot (laughs):
We cannot give you water.

Once - as One:
Water is essential.

One - as Idiot:
Our economy would collapse.

Once - as One:
Then we will fight for the water. I see no other possibility.

One - as Idiot:
We have to fight for it. I see no other possibility.

One - as One:
But we normally shake hands, like friends.

One - as Idiot:
What will we fight with? We've never had any need of any weapons.
And they looked at their hands.
And their hands were empty.

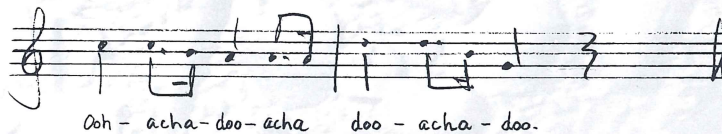
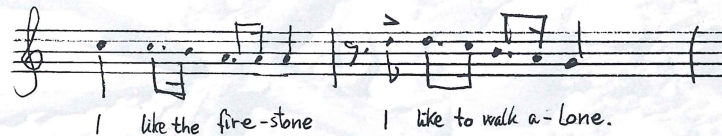
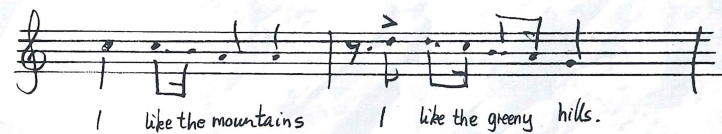
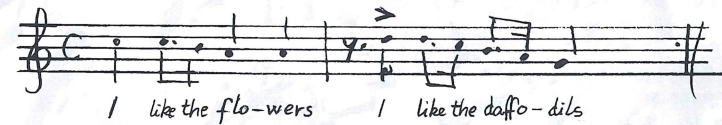
One - as One:
We will fight with what we have.

And he closed his hand
And the empty hand became a fist.
And they shook hands. And the empty hands were full.
And they went to war.

(INTERMEZZO)

After a long fight they wanted to sing a song to celebrate peace
They had no such songs. And they were too tired to invent any.
So they sang a song they remembered from old times, when peace
was not yet a concept they had any need of. And they sang it
to try to be able to think about something completely different.

Chorus

And it cheered them up a little bit.

(ALTERNATIVE TO FIRST INTERMEZZO)

And it was okay now.
And the former king, now
No-one in particular,
Was sitting by the river
With someone.

And they didn't say a word.

And the someone thought of how much
He had, for instance
One wife and two or three books.

And the former king thought of how little
He had given up, for instance
No wife and two or three
Hundred thousand books.

And the once-king thought of his never-
wife
For a few seconds.
And his head was full of questions.

And they didn't say a word.
And they looked at the beautiful river.
And it was okay now.

And they didn't say a word.

And other, similar, historical events. (Or facts).
Marx says that history repeats itself.
I haven't read anything of Marx:
I am 11 years old.
But how could he be so naive?
Every moment is real. I am no repetition.
I am standing here. In front of you.
Now.

VERDENSTEATRET

- ble startet i 1986, i Oslo.

Verdensteatret består av kunstnere fra forskjellige kunstgrener. Verdensteatret lager sceneproduksjoner og andre relaterte prosjekter. Verdensteatret består av de som til enhver tid er med. Verdensteatret ledes av Lisbeth J. Bodd og Asle Nilsen.

Verdensteatret er støttet av Norsk kulturfond.

Fra iscenesettelse til ilesesettelse

av Kristian Seltun

Helt siden bruddet med klassisismens regel-estetikk har det moderne teatrets fremvekst vært kjennetegnet av et stadig sterkere fokus på teater som en selvstendig kunstform, og i dag er det bare de mest konservative kritikere som vil mene at teater per definisjon skal stå litteraturen i underlegen tjeneste. I sin mest utpregede variant kan teatret og litteraturen sågar skille lag selv om begge opptrer ved samtidig tilstedeværelse. Særlig er dette synlig som et resultat av teatrets orientering mot konseptuelle romstrategier og performance art, hvor teatraliteten fullt ut autonomiseres. Og når teatret vinner sin autonomi, vinner også dramaturgisk sett teksten sin autonomi.

Tradisjonelt stammer begrepet dramaturgi fra gresk, og betyr noe i retning av «komposisjon av handling». «Handling» må da forstås på minst to forskjellige måter. Den første har med det diskursive å gjøre, nemlig fortellingen, eller fabelen, og fabelens struktur, plottet. Den andre har med fysisk handling å gjøre, nemlig det at en særlig tekststruktur er utarbeidet slik at den oppmuntrer til at innholdet skal re-presenteres i levende live av virkelige mennesker (eller dukker).

Den tradisjonelle dramaturgien kan sies å ta utgangspunkt i at den tekstlige, eller foreskrevne, handlingen og et scenisk handlingspotensiale struktureres i interrelasjon til hverandre; det er umulig å se for seg at det ene skulle kunne komme forut for det andre eller omvendt, fordi både det tekstlige og det sceniske her eksisterer som gjensidige mulighets-betingelser for hverandre.

Når denne interrelasjonen opphører som komposisjons-prinsipp for den teatrale handling, opphører også behovet for det tradisjonelle teater-maskineri, som like siden den italienske renessansen har utviklet seg nettopp for å kunne imøtekomme et foreskrevet krav til re-presenterende illusjon. En hvilken som helst tekst kan i prinsippet være en teatertekst, fordi et hvilket som helst sted eller romkonsept kan danne utgangspunkt for en forestilling.

Et godt eksempel på dette er et konsept som ble introdusert i

Bergen for noen år tilbake. Som en del av Norsk Dramatikk Prosjekt, etter initiativ fra Bergen Internasjonale Teater, presenterte Marianne Solberg og Finn Iunker ideen om et kanapé-teater. Alt en tekst behøvde for presentasjon var et lite opptrinn i en ellers upretensiøs sammenheng, som foran køen til en utstillings-åpning, i en teaterfoaje etc. Med sterke likhetstrekk til performance art var det her ikke snakk om en ren tekst-opplesning. Ei heller var det snakk om en iscenesatt lesning i betydningen av en forenklet mise-en-scene. Snarere var det et eksempel på det som kan kalles en mise-en-écriture, en slags konseptuelt tilrettelagt lesning hvor situasjonen i seg selv ikke tjener til å representere det som leses, men heller fremhever teksten i sin egen rett.

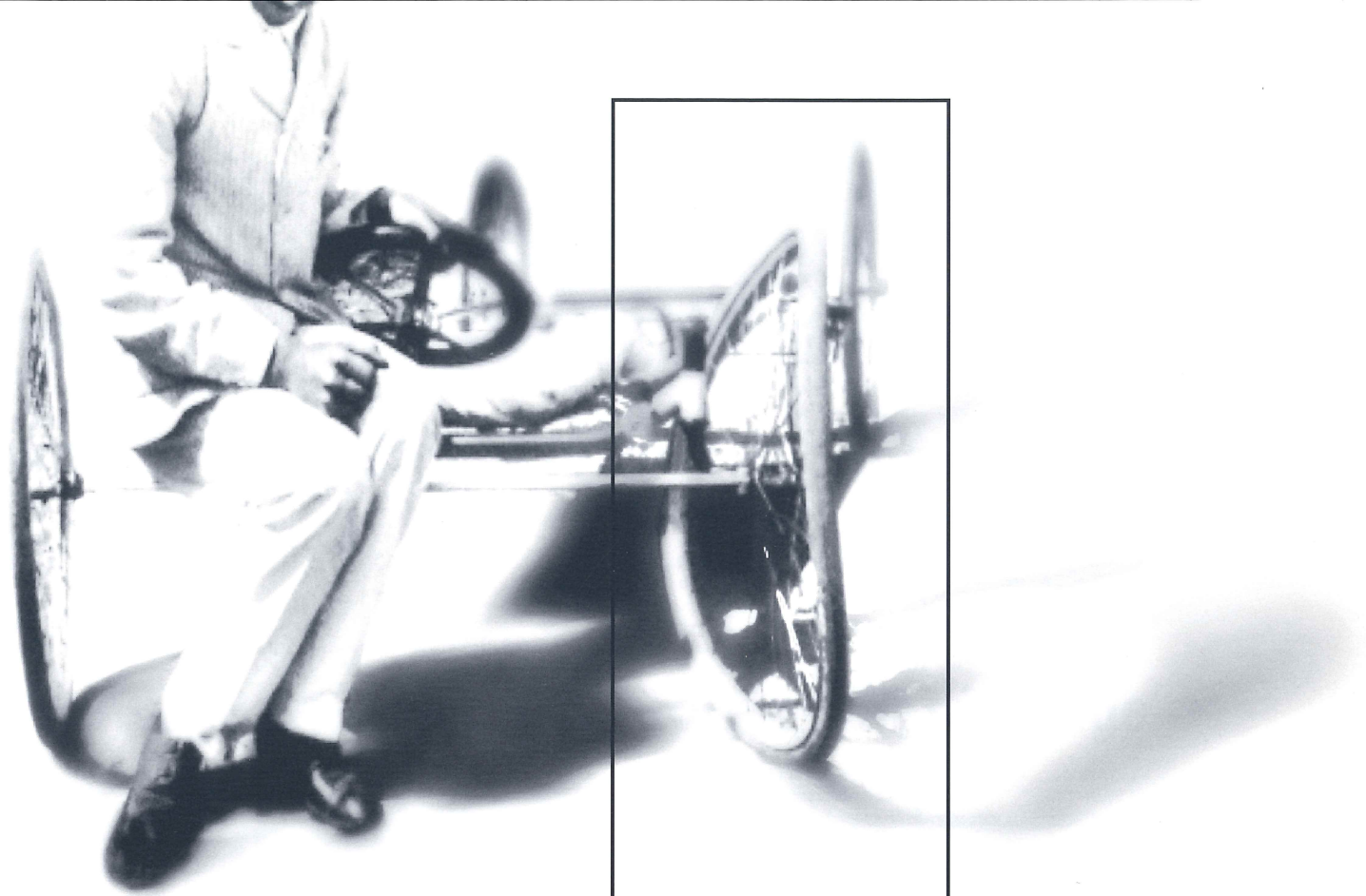
Noe av det samme var å se i Verdensteatrets «Philoktetes» (1996/97), hvor teatrets egenart - det romlige og det visuelle - kontrasterte det tekstlige på en måte som tradisjonelle

dramaturgiformer ikke åpner opp for. Resultatet var at teksten snarere ble «stilt ut» enn spilt, og i motsetning til regiteatrets mulighet for å forskyve tekstens betydningsinnhold gjennom handlingsunderbyggende arrangementer og rollefortolkning, var det her tekstens innhold i seg selv som ble det avgjørende - det hele innrammet av en ytterst presis omgang med objekter, bevegelse, lys og musikk.

Denne strategien krever et helt spesielt arbeid også fra skuespillernes side, der en særlig åpenhet mot både publikum og den konseptuelle situasjonen er viktig. Metodisk sett er det et vanskelig arbeid, og her til lands har Verdensteatret så og si vært alene om å gripe fatt i dette. ●

•• Kristian Seltun er dramaturg og kunstnerisk leder ved Teaterhuset Avant Garden i Trondheim.

L119
b Qx

Imago Dancecompany

**“daddy always
wanted me
to grow a pair
of wings”**

Imago Dancecompany

presenterer

“daddy always wanted me to grow a pair of wings”

Koreografi: Francesco Scavetta
Musikk: Bjørn Klakegg og Daniel Bacalov
Scenografi: Francesco Scavetta og Lars Ramberg
Kostymer: Kathrine Tolo
Lysdesign: Jean Vincent Kerebel
Dansere: Anna Paola Bacalov, Gry Kipperberg, Gry Bech-Hanssen og Francesco Scavetta
Musiker: Bjørn Klakegg
Produsent: Imago Dancecompany med støtte fra Norsk Kassettagiftsfond,
Norsk kulturfond og Fond for utøvende kunstnere
Foto: Lars Ramberg

Forstillingen varer i ca. 60 minutter.

Anbefalt alder fra 7 år.

LILLEBOX - BLACK BOX TEATER – 25. NOVEMBER TIL 1. DESEMBER

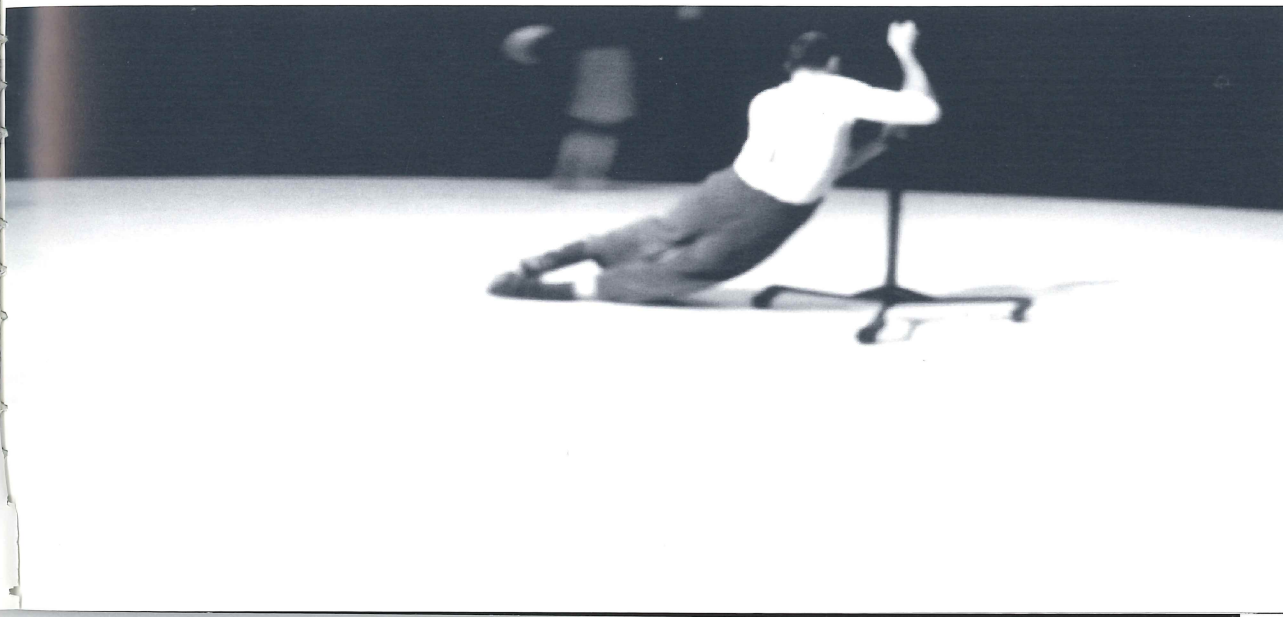
Kontakt vårt billettkontor for nærmere detaljer vedrørende spilledatoer, tider og priser.

I en liten filmsnutt ser vi Herr Charlot ombord i en båt. Havet er urolig. Passasjerene er syke, mange av dem kaster opp. Herr Charlot sitter med ryggen mot kamera og lener seg over ripen. Han rister voldsomt, og det ser absolutt ut som om han brekker seg. Men når han snur seg smiler han, og vi ser at han har fisket. En torsk spreller på kroken, og vi er lurte!

“daddy always wanted me to grow a pair of wings”

«Daddy always wanted me to grow a pair of wings» gjenskaper atmosfæren, og minnene fra vår barndom.

Noen minner er konkrete, og vi kan ta og føle på dem som om det var i går. Andre er mer diffuse. Våre felles historier, anekdoter, skytterløgner og referanser vever seg inn i vår hukommelse som om de var våre egne.

Publikum inviteres inn i fantasiens verden. Her oppstår dansetrinn og små situasjoner, som i barnets vedvarende lek og grenseløse skaperevne. Hvert øyeblikk er belyst, som av en lommelykt, og reflekterer den ømme elegansen og den lette og raffinerte originaliteten i spillet. Forestillingen bruker både skyggespill,

usynlige lysbilder og en levende musiker som har fått plass i dansen. En verden av underfundig overraskelse gjenskaper bilder som fra en gammel sort&hvit film man kan finne på loftet.

Forestillingen ble også vist på Black Box Teater som «Månedens Forestilling» i januar 1998. Den er hverken skapt for voksne eller for barn, men for å vises. De medvirkende i forestillingen, og deres rollefigurer er ikke barnslige og naive. De er seg selv. Mest av alt gjenspeiler spillet det absurde og det kreative og det lekende i oss, som vi alle deler, og som vi bærer med oss livet igjennom.

Imago Dancecompany

- ble startet i 1983. Frem til i dag har gruppen vist 15 helaftens forestillinger og hatt flere bestillingsverk til NRK-Fjernsynet, kunstutstillinger og åpninger av kulturinstitusjoner. Gruppens leder og koreograf Lise Eger, har mottatt kritikerprisen og hatt flere oppgaver i Sverige og Frankrike. Noen av gruppens forestillinger har vært vist i utlandet, så som Frankrike, Sverige og Italia.

Imagos målsetting er å speile vår tid med utgangspunkt i menneskets psykologi og historie, vist i en helhetlig visuell form. Imago har alltid samarbeidet med andre kunstnere, hvor dans, billedkunst, musikk, film, ord, sang og lyder sammen har dannet et helhetlig bilde. Gruppen håper også stadig

å trekke inn nye koreografer, både norske og utenlandske, for slik stadig å utvide forståelsen og kunnskapen om bevegelse og andre kunstkulturelle uttrykk. Kompaniet tilbyr også kurs i improvisasjon, koreografi, kropps- og scenebevissthet, puste- og strekkteknikker, Kundalini yoga, Tai-Chi, moderne dans, Graham teknikk og klassisk ballett – Ceccethi teknikk.

Francesco Scavetta

- er utdannet ved Accademia Nazionale di Danza i Roma og har fullført studier i Teaterhistorie og performance ved Università La Sapienza i Roma. Han har videre erfaring som danser med bl.a. Giorgio Rossi, Anne Teresa de Keersmaeker/Rosas og Adriana Borriello. Hans koreografiske arbeider inkluderer «E non sapevo ancora che» og forestillingen «a tiny grin», som presenteres som «Månedens Forestilling» i desember.

Bjørn Klakegg

- er utdannet ved Trøndelag musikkonservatorium, jazzlinjen, og har vært turnerende musiker og komponist siden 1982, hovedsakelig som jazztøver med gitar som hovedinstrument. Som komponist har han bl.a. skapt musikken til forestillingene «Woyzeck» i regi av Lars Øyno i 1997 og «Mamma, meg og menn» på Rogaland Teater i regi av Ingrid Fortun i 1998. Han har deltatt på en rekke plateutgivelser med artister som bl.a. Tove Karoline Knutsen, Out to lunch og Den Norske Strykekvartetten. Som musiker har han arbeidet ved bl.a. Det Norske Teatret, Nationaltheatret, Rogaland Teater, Teater Ibsen og med kompanier som Boreas Teater og Grusomhetens Teater. I flere av disse forestillingene har han også medvirket som skuespiller.

av Erik Meling

Gjennom sin forestilling «Daddy always wanted me to grow a pair of wings» markerer den italienske koreografen Francesco Scavetta seg som en berikende og nyskapende kunstner på vår norske arena. Med sin bakgrunn bringer han med seg en varm humor og et lekent og generøst språk med røtter i såvel samtid som historie.

Commedia dell'arte tradisjonen utviklet seg i Italia gjennom middelalderen og renessansen, og skulle komme til å bli en bærebjelke i videre europeisk teater og dans. I dag er Commedia dell'arte først og fremst kjent for sitt maskerte typegalleri, og gjennom den burleske og folkelige humoren, som bl.a. er blitt videreført gjennom Dario Fos forfatter- skap og teaterarbeide. Formen var utvilsomt et folkelig teaterspråk, med innslag av hverdagslige ablegøyer og sosial satire. Arenaen var for det meste under åpen himmel, på gater, torv og markedsplasser. Gateteaterkonseptet og det folkelige, politisk oposisjonelle skulle da også komme til å bli en drivkraft og førende tanke i fremveksten av mange frie teater- og dansegrupper i vår egen tid. Metoden var improvisasjon gjennom fastlagte scenarier. Disse

Commedia tradisjonen i moderne dansedrakt

handlingsmodellene var basert på enkle, gjenkjennelige miljøer og forløp, ofte trivielle og/eller romantiske. Inspirasjonen var som oftest hentet fra den fremvoksende og nyrike borgerklassen. Flere av disse formlene ble nedskrevet og videreformidlet som skisser eller partiturer for individuelle oppsetninger. Den løse strukturen i scenariene gav rom til formens mest sentrale teatrale elementer; et sterkt og fleksibelt typegalleri, musikalske innslag, og fremvisning av ferdigheter som sjonglering, akrobatikk m.m. Sistnevnte element kalles «lazzi» og gav grunnlaget for utviklingen av en rekke populære og spesialiserte nummer som kunne fremvises ved dertil egnede anledninger i selve forestillingen. Hele forestillinger kunne bygges opp rundt slike nummer. Denne teknikken og stilen har også blitt videreført i ettertid, og kan bl.a. nytes i filmene til The Marx Brothers.

Typegalleriet i komedien var basert på samtidige modeller med «arketypiske» trekk. Mest kjent er tjeneren og klovnen Harlequin. Andre figurer er Pantalone, den arge og ofte gjerrige forretningsmannen. Pantalone er også ofte far til forestillingens svermeriske og unge, gifteferdige ungpige. I Il Capitano finner vi en selvforherligende, ofte melankolsk og pensjonert kriger. Il Dotore er byens noe korrupte og stadig kåte medisiner. Med unntak av den kommende brud var ni av ti figurer i Commedia dell'arte forestillingene menn. Alle rollene bar også maske, med unntak av de unge elskende,

antakelig for å fremvise deres og kjærlighetens utilsørte renhet. Commedia dell'arte tradisjonen ble en institusjon i det italienske samfunn, og Catharina Di Medici har ofte blitt kreditert for egenhendig å bringe teaterformen med seg på flyttelasen til Frankrike. Her videreutviklet den seg parallelt med tidens ånd og det franske teatret, og gav opphavet til skuespill ført i pennen av bl.a. Molière og Holberg.

I Frankrike fant også den klassiske balletten sitt formspråk og sine grunntrekk, omtrent samtidig med de ovennevnte teatergurer. Den klassiske ballettens forestillingsevne og dramaturgi kan i aller høyeste grad påstås å være sammensatt av en serie «lazzis», eller nummer. Ikke minst har også mange av de samme figurene funnet sin plass i dansen som på markedsplassen. Miljøet i den klassiske balletten forflyttet seg noe over tid, bort fra den borgerlige byscenen mot det mer pastorale og mytologiske, og bryter således med den borgerlige kommentaren. Men den unge kvinnen er stadig i fokus som gjenstand for det pågående og maskulines agitasjon.

Balletten har skapt sin Svane, Copelia, Gisselle, Sylfide og Askepott som overjordiske, transparente, rene og hjelpeløse objekter. Det eventyrlige elementet har brakt mange av klovnene inn i balletten. Vi ser klare spor av commedia dell'arte i såvel «Dyrenes Dans» som i «Nøtteknekkeren». De eldre rollene i balletten, som i commediaen, er ofte mest karikerte, kostymerte og/eller

maskerte. Tradisjonen tilsier også at disse rollene så godt som alltid danses av menn.

Den moderne dansens fremvekst og pionerer tok utgangspunkt i en ny estetikk, og en ny sosial filosofi. Ikke minst var det sentralt å frigjøre kroppens potensiale og naturlige bevegelsesmønster. Dette klare bruddet med det formelle var selvfølgelig også en sterk reaksjon på det kvinnebildet som den klassiske balletten hadde sementert. Den nye dansen lot tyngdekraften råde, også over kvinnen, og «demaskerte» kroppen. Sterke kvinnelige pionerer som Isadora Duncan og Martha Graham politiserte dansen og kroppen gjennom sine provokative brudd med normens estetikk. Forestillingenes form fulgte ikke et mønster av nummer og ferdigheter, men en nærmest fri flyt av bevegelse. Typegalleriet i den nye dansen ble også oppdatert og brakt i balanse med en ny tid. Oftest valgte koreografene å eliminere den individuelle karakteren til fordel for gruppen, bevegelsen. Tematisk forlot dansen det tradisjonelle «boy meets girl» innholdet og vendte fokus mot natur, konstruksjon, abstraksjon og rett og slett bevegelse. Et postmodernistisk dansespråk har gitt oss såvel typegalleri som humor tilbake. Ofte i form av en distansert, apolitisk og selvironisk betraktning. I tråd med bl.a. en overveldende teknologisk utvikling fortonet begreper som «det naturlige» seg som vilkårlige og uten overbyggende relevans. Hva er vel egentlig «tilstedeværelse», enn si

«tyngdekraft»? Dansen valgte fritt på øverste hylle, fra det klassiske som det moderne, fra det folkelige som fra det elitiserte, det etniske som det urbane. Gjennom denne perioden ble selve dansen og bevegelsen i seg selv ofte gjenstand for forestillingenes problematisering og ironisering.

Flere koreografer av i dag, og av dem mange av Norges ledende, finner åpenbart en ny frihet i denne prosessen, til nok en gang å kunne rette sitt innholdsmessige fokus utover dansens navle. Igjen kommer commedia-tradisjonens røtter frem i lyset. Svært mange forestillinger tematiserer rundt samtidig livsstil, moter, avmakt, lede, nostalgi og kroppsspråk. De fleste kompanier av i dag arbeider aktivt med improvisasjon i et koreografisk språk som baserer seg på dansernes type, personlighet og/eller ferdigheter. På denne måten får forestillingene også et særegent og individuelt preg. Mange produksjoner bærer også preg av en regissert men løs overbygning, sammensatt av individuelle nummer; «lazzis».

Ikke minst blir et samtidig publikum etterhvert også fortrolig med de moderne kompanienes egenart og dansere. I denne dialogen er ikke poenget med dansen å fremstå til enhver tid som «ny» eller «banebrytende», men å presentere et gjenkjennelig og effektivt uttrykk som kommuniserer med samtiden. ●

•• Erik Meling er informasjonsleder ved Black Box Teater.

MÅNEDENS FORESTILLING

WE

a tiny grin

WE
presenterer

a tiny grin - prosjekt for et stort drivhus

Idé og koreografi: Francesco Scavetta

- utarbeidet i samarbeid med danserne:

Heine Røsdal Avdal
Mette Edvardsen
Gry Kipperberg
Francesco Scavetta
Yukiko Shinozaki
Kristine Øren

Musikk: Nils Petter Molvær og Reidar Skår

Scenografi og kostymer: Kathrine Tolo

Lysdesign: Jean Vincent Kerebel

Lyd: Morten Pettersen

Foto: Johan Wildhagen

Produksjon: WE v/ Kipperberg og Scavetta

Produsent: Cathe Sjøblom

Forestillingen er støttet av Norsk kulturfond, Fond for utøvende kunstnere, Det Norske Komponistfond og Det Italienske Kulturinstitutt.

MÅNEDENS FORESTILLING – BLACK BOX TEATER – 10. TIL 15. DESEMBER KL. 20.

I løpet av sommeren '99 har forestillingen blitt vist ved Inteatro International Festival Polverigi og ved Festival Salerno Danza i Italia.

“

“En mann står og kaster stener mot noen trestammer. Hvis jeg treffer treet med denne stenen, så vil jeg ha lykken med meg i tiden som

kommer, sier han til seg selv. Han kaster stenen, men treffer ikke. Dette gjaldt ikke, sier han,

og tar deretter opp en ny sten og går flere skritt nærmere treet. Han bommer igjen. Heller ikke dette gjaldt, sier han, og går enda nærmere treet, mens han tar opp en ny sten. Men enda en gang bommer han. Dette var bare oppvarmingsrunden, sier han, det er det neste kastet som virkelig teller! Men for å være sikker går han denne gangen helt bort til treet og stiller seg rett foran målet. Nå er han bare en halv meter unna. Han er så nær at han kan ta på treet med hånden. Da kaster han stenen og treffer midt på stammen. Jaaah!!! Jeg vant, roper han, jeg greide det. Heretter kommer alt til å gå mye bedre enn før.”

« And yet, and yet... Denying temporal succession, denying the self, denying the astronomical universe, are apparent desperations and secret consolations. Our destiny is not frightful because it is irreversible and iron-clad. Time is the substance I am made of. Time is a river which sweeps me along, but I am the river; it is a tiger which destroys me, but I am the tiger; it is a fire which consumes me, but I am the fire. The world, unfortunately, is real; I, unfortunately am Borges.»

- fra essayet «A New Refutation of Time» av Jorge L. Borges

Gurov gjør tegn til en liten hund for å kalle den til seg. I det denne nærmer seg, truer han den med fingeren. Den lille hunden knurrer. Damen legger merke til det og sier rødmende: «Han biter ikke», hvorpå Gurov ber henne om tillatelse til å gi ham et ben. Tilnærmelsene begynner og historien er igang.

- fra «Damen med hunden» av A. Tsjechov

”

a tiny grin

- prosjekt for et stort drivhus

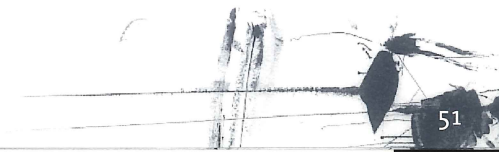
«a tiny grin» er en forestilling som strekker seg etter kroppens begynnelse og bevegelsens grenser...

Det handler om å danse med, og om å strekke seg etter den imaginære idéen, idéen om seg selv, og forestillingen om sitt eget utgangspunkt, vår usynlige partner. Arbeidet relaterer til idéen om labyrinten, med det rent geometriske mønsteret, men også som en metafor for menneskelige adferdsmønstre og mellommenneskelige relasjoner. En episodisk dans om de tilfeldige historiene i våre liv og om de umulige spørsmålene vi stiller oss.

Når man prøver å forestille seg idéen om en begynnelse, vil man innse at før den begynnelsen er det alltid en annen.

De forskjellige mytologiske versjoner av verdens tilblivelse samstemmer i én ting: i begynnelsen eksisterte intet. «Og Gud skapte en hage». En begynnelse. Siden det har mennesket forsøkt å gjenskape dette mytiske paradiset eller idealkosmoset ved å lage en natur som ikke lenger er naturlig. Denne kunstige hagen er her en hjelp til å finne et annet sted, et imaginært sted hvor vi kan fortelle historier. Å fortelle er å skape en verden som ikke eksisterte fra før; hvis vi slutter å fortelle vil denne verdenen opphøre.

En annen begynnelse.

- om den scenografiske løsningen til «a tiny grin»

Kvadratet som representerer menneskets ønske om å finne seg tilrette i en kaotisk verden ved å innføre orienteringspunkter og koordinater.

Labyrinten som tillater og hindrer på en gang.

Jeg har ønsket å lage et rom som er åpent for flere assosiasjoner. Bl.a. et stilisert uttrykk for en del av en barokk hage, men like gjerne et interiør. Bevegelige elementer som gir danserne motstand og utgangspunkt for ulike situasjoner.

Oversikt og tilflukt.

Grønt.

Kathrine Tolo

WE

- er et nytt kompani dannet av Francesco Scavetta og Gry Kipperberg. «a tiny grin» er deres første egenproduksjon. Gruppen som er satt sammen for denne forestillingen er ny, men de medvirkende har alle lang erfaring og er samlet fra inn- og utland. Sammen med de medvirkende skaper Francesco Scavetta en imaginær verden som i en funny dream, merkelig, poetisk og av og til litt overraskende. «a tiny grin».

Francesco Scavetta

- hans koreografiske språk er lekent, utforskende og uanstrengt, men med stor presisjon, musikalitet og med et særskilt øye for komposisjon. Som koreograf og utøver evner han å være teatral, uten forstilling, og spørrende uten å være distansert. Han er født i Salerno, Italia, i 1967, er utdannet ved Accademia Nazionale di Danza i Roma og har fullført studier i Teaterhistorie og performance

ved Università La Sapienza i Roma. Han har videre erfaring som danser med bl.a. Giorgio Rossi, Anne Teresa de Keersmaecker/Rosas og Adriana Borriello. Hans tidligere koreografiske arbeider inkluderer bl.a. «E non sapevo ancora che» og i Norge; «Daddy always wanted me to grow a pair of wings» som presenteres under «LilleBox»-programmet i november.

Gry Kipperberg

- er utdannet ved Statens Balletthøgskole og ved Merce Cunningham Studio i New York. Hun har arbeidet som frilansdanser siden 1990 med kompanier og koreografer som Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP, Un-Magritt Nordseth, Dans Design og Giorgio Rossi.

Kathrine Tolo

- er utdannet ved Statens Håndverks- og Kunstindustri-skole avd. Klær og Kostymer 1979-83 og Statens Høgskole for

Kunsthåndverk og Design avd. Tekstil i '84. Tolo har arbeidet ved Den Norske Opera, NRK, Norsk Film, Nationaltheatret, Torshovteatret, Den Nationale Scene, Nye Carte Blanche og en rekke dansekompanier. Hun har bl.a. arbeidet med koreografene Kjersti Alveberg, Ina Christel Johannessen og Un-Magritt Nordseth. Mottok statsstipend fra Belgia i '88, Portugal i '90 og norsk treårig arbeidsstipend i '93. Kathrine Tolo er også scenograf for forestillingen «Flammentanz» av og med Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon, som vises som «Månedens Forestilling» under Ultima festivalen i oktober.

Nils Petter Molvær

- har arbeidet som musiker siden 1982, og har jobbet med en rekke norske og internasjonale musikere og artister. Egne komposisjoner inkluderer musikk for teater- og danseforestillinger, bl.a. for forestillingene «Men jorden drømmer» med Imago Dancecompany i samarbeid med Audun Kleive, «Amasua» med Nye Carte Blanche, «Et drømmespill» og «Plum - en fredelig mann» med Teater Figur og «Poste Restante» med Cirka Teater. Han har også komponert filmmusikk;

nå nylig til filmen om Roald Amundsen «Frozen Heart» i regi av Stig Andersen.

Reidar Skår

- har arbeidet som musiker og komponist i 15 år. Han har tidligere samarbeidet med Nils Petter Molvær bl.a. med musikken til forestillingen «Poste Restante» av og med Cirka Teater. Han har laget musikken til en rekke filmer som «Farlig farvann», «Store gutter gråter ikke» og «For harde livet». Reidar Skår mottok Edvard Grieg prisen i 1998 for CD-innspillingen «TYA».

Jean Vincent

Kerebel

- er utdannet ved Centre Professionnelle Formation Technicien du Spectacle og er nå teknisk sjef på Black Box Teater. Han har 18 års erfaring i lysteknikk/design. Han har laget lysdesign både for teater og dans bl.a. for Dans Design, Ingun Bjørnsgaard Prosjekt, Verdensteatret og Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon.

Black Box Teater

Med sine to scener, store og lille, har Black Box Teater siden 1985 vært en av hovedarenaene for samtidens scenekunst i Norge. Ved siden av å være et utleieteater for frie sceniske prosjekter og grupper, har teatret lansert sine to kunstneriske profiler «Månedens Forestilling» og «LilleBox - moderne scenekunst for barn». Teatret huser nasjonale og internasjonale gjestespill, og er scene for bl.a. Ultima festivalen hvert år. Under overskriften «Samtidskunst og ny teknologi» vil et samarbeid mellom Henie-Onstad Kunstsenter, Ultima og Black Box Teater iverksettes for å presentere et bredt spekter av musikk, billedkunst og scenekunst med ny teknologi som fellesnevner. Black Box Teater samarbeider også med Bergen Internasjonale Teater og Teaterhuset Avant Garden i Trondheim om et nettverk for scenekunst.

Administrasjonen ved Black Box Teater består pr. 1999 av:

Teatersjef:	Inger Buresund
Administrasjonsleder:	Sven Erik Dahl
Prosjektleder:	Shanti Brahmachari
Informasjonsleder:	Erik Meling
Informasjonskonsulent:	IvHeidi Grande
Produksjonsleder:	Saskia Wieringa
Publikumskontakt:	Ingrid Brudevoll

Teknisk avdeling ved Black Box Teater består pr. 1999 av:

Teknisk sjef:	Jean Vincent Kerebel
Scenemester:	Søren Buch
Lydmester:	Trond Johnsrud
Lystekniker:	Ruth Marie Bottheim

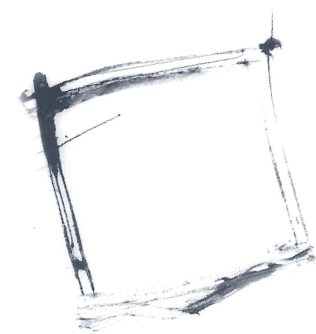
For ytterligere informasjon om teatret, våre programprofiler og utleievilkår; kontakt oss på:

Adresse:	Black Box Teater Stranden 3 - Aker Brygge N - 0250 OSLO
Telefon:	22 01 40 20
Faks:	22 01 40 21
E-post:	blackbox@blackbox.no
Hjemmesider:	www.blackbox.no

Black Box Teater eies av interesseorganisasjonen for frie sceniske grupper: Danse- og Teatersentrum (DTS). Teatret deler kontorfellesskap med organisasjonen på Aker Brygge i Oslo. Teatret er støttet av Oslo kommune og Det Kongelige Norske Kulturdepartement. Programprofilene «Månedens Forestilling» og «LilleBox - moderne scenekunst for barn» er støttet av Norsk kulturråd og Oslo kommune.

Teatrets styre består av: styreleder Tove Bratten (daglig leder i DTS), Signe Horn, Arne Jensen, Øyvind Jørgensen, Tom Remlov, Hans Petter Eliassen og Anne-Britt Gran.

Black Box Teater har 11 ansatte hvorav 7 administrative- og 4 tekniske medarbeidere

August

Store Scene

krement X: «one night stand» - MF 24.08. - 29.08.

Lille Scene

Turi Tarjem / Sissel Endresen: «Malice in Wonderland» 26.08. - 29.08.

September

Store Scene

Odd Johan Fritzøe: «Stjerne.*» - LB 06.09. - 12.09.

Her Stay / Monica Herstad: «Disturbed_ID» 17.09. - 19.09.

Ø. J. Prod.: «Manøvrering i kupert landskap» 22.09. - 26.09.

Ultima / Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon: «Flammentanz» - MF 30.09. - 03.10.

Oktober

Store Scene

Ultima / Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon: «Flammentanz» - MF 30.09. - 03.10.

Ultima / Opera Vest / Den Norske Opera: «Sera» 08.10. - 10.10.

Bresee Dansekompani: «Desert Mapping» 23.10. - 27.10.

Lille Scene

Theatre-rites: «The Lost and Moated Land» - LB 19.10. - 23.10.

November

Store Scene

Verdensteatret: Ny produksjon 1999 - MF 03.11. - 07.11.

Imago Dancecompany: «Daddy always wanted me to grow a pair of wings» - LB 25.11. - 01.12.

Desember

Store Scene

Imago Dancecompany: «Daddy always wanted me to grow a pair of wings» - LB 25.11. - 01.12.

WE: «a tiny grin» - MF 10.12. - 15.12.

MF=Månedens Forestilling

LB=Lillebox.

Med forbehold om endringer!

Black Box Teater - høsten 1999

BIT - Teatergarasjen - høsten 1999

September

TextOUT '99:	10.09. - 19.09.
Jacob Wren (Canada): «En français comme en anglais, it's easy to criticize»	10.09. - 12.09.
G. Johannessen, A. Linneberg og Finn Iunker: 1-dags seminar	11.09.
Sissel Lillebostad / Pernilla Nilson / Erik Rulin: «Strålkastere»	15.09. - 17.09.
Baktruppen: (ny produksjon)	17.09. - 19.09.

Oktober

Oktoberdans Norge '99:	08.10. - 17.10.
Medvirkende p.t.: CB Dances (England), Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP, Benoit Lachambre (Canada), Jérôme Bel (Frankrike), Thomas Lehmen (Tyskland), Demodans, Jo Strømgren Kompani, Sarah Chase (Canada), Ellen Johannesen, zero visibility corp., Sarah Gabran (Venezuela / Danmark), Nye Carte Blanche.	
Endelig program presenteres primo august.	

November

Jo Strømgren Kompani: «Ankomsten»	02.11. - 07.11.
krement X: «trette menn»	07.12. - 12.12.
Verdensteatret: Ny produksjon 1999	26.11. - 28.11.

Med forbehold om endringer!

Kontakt: BIT - Teatergarasjen
Nøstegaten 54,
N - 5011 BERGEN

Telefon: 55 23 22 35
Faks: 55 23 18 15

Nye Carte Blanche - høsten 1999

I september presenterer NCB et delprogram bestående av **Jo Strømgrens** «Comfort Living» sammen med en ny koreografi av **Ørjan Andersen**. Programmet vises den 17. og 18., 22. til og med den 25. og den 29. og 30. september. Alle dager kl. 20.

Forestillingen «edit:quartet» med koreografi av **Ina Christel Johannessen** vises under Oktoberdans festivalen i samarbeid med BIT - Teatergarasjen den 8. og 9. oktober. Forestillingen skal også på turne til Tyskland hvor den vil vises ved Internationales Tanzwochen i Kassel den 14. november og ved Künstlerhaus Mousonturm i Frankfurt am Main den 18. til og med 21. november.

Den 10. desember er det duket for Nye Carte Blanches egen juleforestilling som vil vises frem til og med den 18. desember.

Med forbehold om endringer!

Kontakt: Nye Carte Blanche
Sigurdsgt. 6
N - 5015 BERGEN

Telefon: 55 30 86 80
Faks: 55 30 86 81

Hjemmesider: www.ncb.no

Teaterhuset Avant Garden - høsten 1999

Teaterhuset Avant Garden er Trondheim og Midt-Norges hovedscene for fri scenekunst. Scenen programmeres gjennom utleie og gjestespill. Hver sesong presenteres 10 - 15 forskjellige produksjoner. Teaterhuset Avant Garden er en del av nettverk for scenekunst; et samarbeid for utveksling av gjestespill med BIT - Teatergarasjen og Black Box Teater.

På høstprogrammet 1999 står bl.a. fire nye figurteaterproduksjoner:

Hollow Creature (Oslo)	11.09. - 12.09.	
Cirka Teater (Trondheim)	02.10. - 16.10.	(ikke mandager)
Teater Visuell (Trondheim)	23.10. - 27.10.	
Petrusjka Teater (Trondheim)	06.11. - 28.11.	(ikke mandager)

Med forbehold om endringer!

For øvrige gjestespill, se Teaterhuset Avant Gardens programfolder som slippes i begynnelsen av september.

Kontakt: Teaterhuset Avant Garden
Olav Trygvassonsgt. 5
N - 7011 TRONDHEIM

Telefon: 73 53 08 98
Faks: 73 52 47 32

Black Box Kortet

Dette kortet er et stemplingskort hvor du, ved å se 5 av i alt 7 forestillinger denne sesongen, vil «kvalifisere» deg til å få et Boxer Ofte-kort for våren 2000. Dette vil gi deg gratis adgang til 5 av forestillingene under «Månedens Forestilling» og «LilleBox» i løpet av våren 2000.

Det eneste som kreves av deg er:

- Forhåndsbestill din billett på telefon 22 01 40 20.
 - Ta med dette kortet til luken når du henter billetten din.
- Husk at hentefristen til alle visninger er senest en time før forestillingen begynner.
- Sørg for at du får et stempel med gyldig signatur i riktig felt på innsiden av dette kortet.
 - Når du har sett minst 5 av de 7 forestillingene, leverer du kortet i vår billettluke.
- Husk at du må ha skrevet ditt navn, adresse og telefonnummer på forsiden av dette kortet.

Ser du 5 av de tilsammen 7 forestillingene som omfattes av dette tilbudet, får du et Boxer Ofte-kort som gir gratis adgang til 5 av forestillingene under «Månedens Forestilling» og «LilleBox» i løpet av våren 2000.

Dette kortet er personlig, og kan ikke overdras!

Spilleplan - høsten 1999

August

Store Scene
krement X: «one night stand» - MF

Lille Scene
Turi Tarjem / Sissel Endresen: «Malice In Wonderland»

24.08. - 29.08.
26.08. - 29.08.

September

Store Scene
Odd Johan Fritze: «Stjerne.» - LB
Her Stay / Monica Herstad: «Disturbed ID»
Ø.J.Prod.: «Mangvring i kupert landskap»
Ultima / Un-Magritt Nordseth: «Flammentanz» - MF

06.09. - 12.09.
17.09. - 19.09.
22.09. - 26.09.
30.09. - 03.10.

Oktober

Store Scene
Ultima / Un-Magritt Nordseth: «Flammentanz» - MF
Ultima / Opera Vest / Den Norske Opera: «Sera»
Bresse Dansekompagni: «Desert Mapping»

30.09. - 03.10.
08.10. - 10.10.
23.10. - 27.10.

Lille Scene
Theatre-rites: «The Lost and Moated Land» - LB

19.10. - 23.10.

November

Store Scene
Verdensteatret: Ny produksjon 1999 - MF
Imago Dancecompany: «Daddy always wanted me to grow a pair of wings» - LB

03.11. - 07.11.
25.11. - 01.12.

Desember

Store Scene
Imago Dancecompany: «Daddy always wanted me to grow a pair of wings» - LB
WE: «a tiny grin» - MF

25.11. - 01.12.
10.12. - 15.12.

MF=Månedens Forestilling, LB=Lillebox.
Med forbehold om endringer!

Black Box Kortet

Navn:

Adresse:

Telefon:

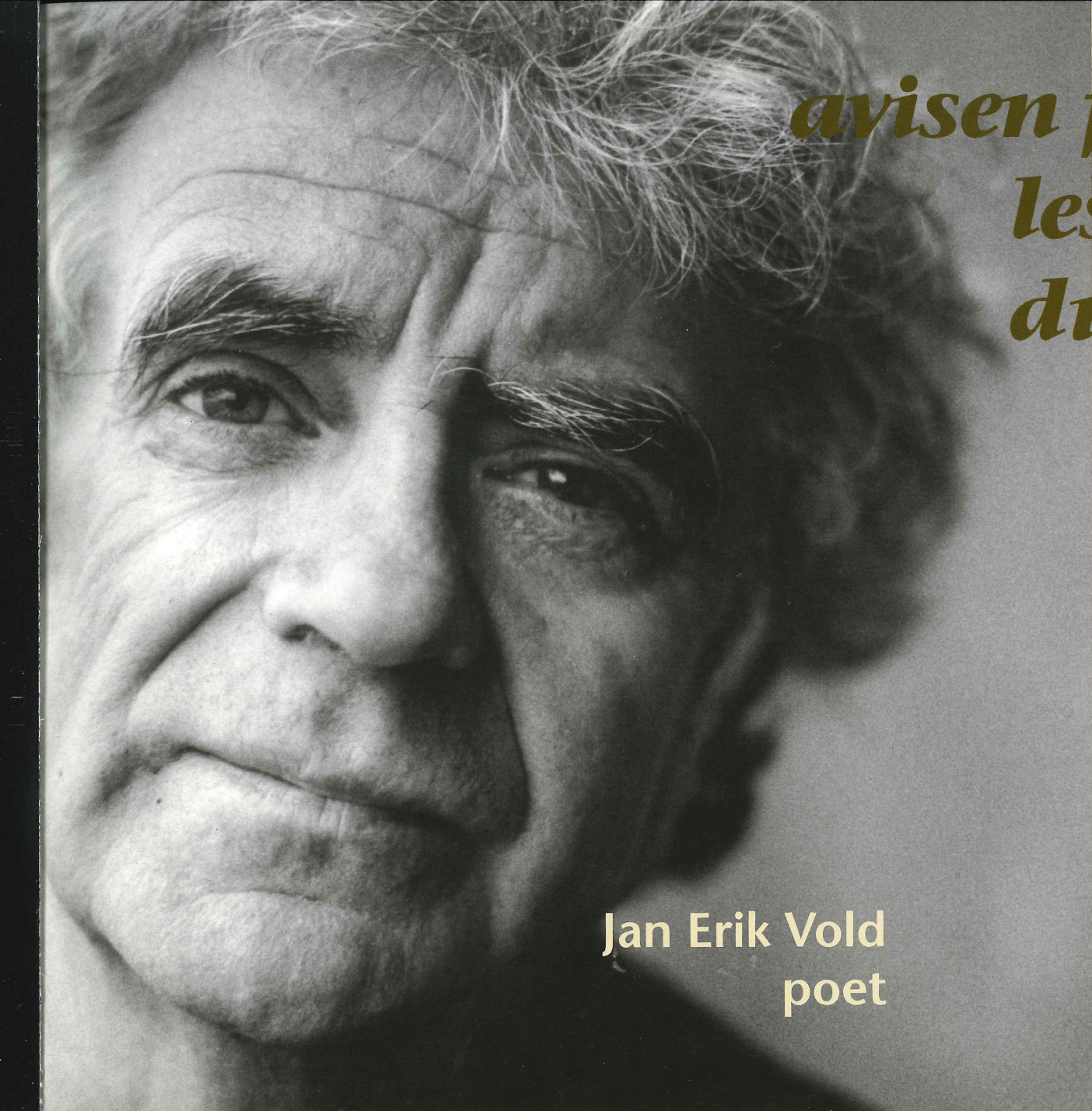

Black Box Teater, Stranden 3 - Aker Brygge, N - 0250 OSLO
Telefon: 22 01 40 20, Faks: 22 01 40 21
E-post: blackbox@blackbox.no, Hjemmesider: www.blackbox.no

BLACK BOX TEATER Telefon: 22 01 40 20

<p>Kremment X - one night stand MF August, 24.08. - 29.08. kr. 75,-</p>		SIGN.
<p>Odd Johan Fritzøe - Sjøerne.* LB September, 06.09. - 12.09. kr. 50,-</p>		SIGN.
<p>Un-Magritt Nordseth Danseproduksjon - Flammentanz MF Oktober, 30.09. - 03.10. kr. 75,-</p>		SIGN.
<p>Theatre-rites - The Lost and Moated Land LB Oktober, 19.10. - 23.10. kr. 50,-</p>		SIGN.
<p>Verdensteatret - Ny produksjon 1999 MF November, 03.11. - 07.11. kr. 75,-</p>		SIGN.
<p>Imago Dancecompany - Daddy always wanted me to grow a pair of wings LB November, 25.11. - 01.12. kr. 50,-</p>		SIGN.
<p>WE - a tiny grin MF Desember, 10.12. - 15.12. kr. 75,-</p>		SIGN.

*avisen for deg som
leser mer enn
du blar!*

samfunn
politisk analyse
globalisering
IT/medier
utdanning/
forskning

kultur
billedkunst
scenekunst
film
musikk

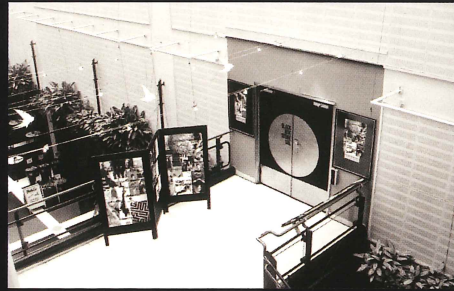
bøker
skjønnlitteratur
kulturteori
samfunnsanalyse
filosofi

Jan Erik Vold
poet

MORGENBLADET

Bli abonnent nå!

6 mnd. kr. 390,-, 12 mnd. kr. 690,-. Bestilles på tlf.: 22 42 69 80,
fax: 22 42 69 85 eller e-mail: salg@morgenbladet.no

BLACK BOX TEATER

Stranden 3 - Aker Brygge, N-0250 Oslo. Telefon: 22 01 40 20. Faks: 22 01 40 21. E-post: blackbox@blackbox.no. Hjemmesider: www.blackbox.no